

# Adem Bayar

- şiirler -

**Yayın Tarihi:**

30.12.2025

**Yayınlayan:**

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

## **Adem Bayar**

1986 Ordu doğumlu olan Adem Bayar, ilköğretim ve lise tahşilini burada tamamladıktan sonra, 2002 yılında lisans eğitimini Başkent Üniversitesi Bankacılık bölümünde yapmak üzere Ankara'ya geldi. Şubat 2008'de mezun olan şair aday adayı, yakında edebiyat dünyasına sunacağı eserlerinin çalışmalarına aralıksız devam ediyor.

## 24 Kasım

Bir milattır benim için 24 Kasım.  
Beş yıldır bir çığ gibi büyüyor  
Acısı dinmeyen bu gönül yasım.  
Bu sene her şey bitiyor.  
Mevsimden midir, bilinmez,  
Ayrılığa doğru esiyor rüzgar.  
Yuvadan uçuyor yaşama ümidim...  
Yeni umutlar yeşertecek şimdi...  
'Öğretmenim' diyecekler artık ona.

Bir vuslattır benim için 24 Kasım.  
Beş yıldır peşinden sürükleniyor  
Umudu tükenmeyen sevdalı başım.  
Ne yaptımsa çare olmuyor.  
Biliyorum kadere karşı gelinmez,  
Ama ona çıkıyor bütün yollar.  
Yerine kimseleri sevemediğim  
Keşke gitmekten vazgeçebilseydi...  
'Öğretmenim' derdim ben de artık ona.

Adem Bayar

## Acıdır Hayat

Acıdır hayat.  
Yaşanılasi değildir demiyorum ama  
Acıdır işte.  
Acıdan hazzetmeyecekler varsa,  
İsterlerse istifa edebilirler  
Bu müptelalıktan derhal.  
Ya da kendilerini kandırma hürriyetlerinden  
İstifade edebilirler, zinhar.  
Müelliften sual olunacak olursa diye  
Söze nefs-i tenkidle başlamalıydım zannımca.  
Efendim;  
Noktalama işaretlerine dikkat etmeden  
Yaşıyorum ben hayatı.  
Beyaz camın hayvan temsillerinde olduğu gibi,  
Jerry ile didiştği  
Ya da gereği gibi didişemediği meselesini  
Bir kedinin ölüm sebebi zannedenlerden de değilim.  
O kadar da basiretten ari değil gözlerim.  
Ama sonuçta, o kedi ölmüştü.  
Açlıktan da olsa...  
Kendimi zor tutuyorum;  
Neredeyse birilerine bir iyilik yapacağım.  
Nerdeyse kendime bir zararım dokunacak.  
Kendimi zor tutuyorum,  
Ölesim geliyor,  
Ölebilirim...

Adem Bayar

## Acıklı

İter birbirini yalnızlıkla kalabalık.  
Arada kalanlar bölünür defalarca.  
Kim bilir kaç kişinin aynı anda  
Aklından geçer çekip gitmek.  
Kalmak en kötüsüdür hem.  
İşte bu yüzden kal diyorum sana.  
Benim için değil, en kötüsünü tecrübe etmek için kal.  
Ve bir gün her şeyin bittiği yere vardığında,  
Söyleyecek sözün olsun kendine.  
Çıglıklarını sessizlikten başka duyan yok.  
Karadeniz'den hırçın olamayacağına göre gözyaşın,  
Hayatı katlanılır ve anlaşılır kılan ölümle  
Yüzleşmeye hazırla hayal gücünü.

Bu sen olamazsın, çünkü hiç değişmemişsin.  
Nasıl böyle karşı durabildin  
Zamanın şavurganlığına?  
Senden öğrenecek ne çok şeyim var hala.

Gitmeyi denemiştin, işe yaramamış anlaşılan.  
Yoksa bana gelmek için miydi gidişlerin?  
Hazır gelmişken, kal be güzelim...  
Gençliğim...

Adem Bayar

## Ada

İki deniz, bir de ben.  
Hikaye üç kişilik...  
İki kalbin ritminin aynı anda bozulması  
Ya da durulması dalgaların,  
Hiçbiri konuşulmadı.  
Susan biz değildik,  
Bir deniz, bir de ben.  
Üç kişilik sessizlik...  
Aramızdan geçenler, ayrılanlar,  
Çok önceden verilmiş kayıplar,  
Alınmış yaralar...  
Ama suç hepimizin  
Hem kara, hem ak,  
Hem de deniz olmaya çalışması.  
İki denizin birbirine baktığı yerde ve zamanda  
İki yalnızın son buluşması...

Adem Bayar

## Ağlayacaksın

Bir zamanlar gözlerine bakan gözlerim,  
Şimdi akan gözyaşımın ıslanır oldu.  
Bir zamanlar aşkla dolup taşan yüreğim,  
Verdiğin bu dersten sonra uslanır oldu.

Bir zamanlar senin için can veriyorken,  
Şimdi seni yüreğimden attım güzelim.  
Bir zamanlar senden ayrı kalamıyorken,  
Sensiz sonsuz bir uykuya yattım güzelim.

Benim için yıldızlardan daha uzaksın,  
Ben artık sevemem seni, bana yasaksın.  
Bir gün benim kıymetimi anlayacaksın.  
Kahredeceksin kendini, ağlayacaksın.

Senelerden sonra, aynaya baktığında  
Karşında pişman bir kadın bulacaksın.  
Yalnızlık ateşi kalbini yaktığında,  
Kahredeceksin kendini, ağlayacaksın.

Adem Bayar

## Akrostiş, Serbest Müstezata Uğrarsa

Bulutlara hükmedemezsin, gelen yağmura şükret.  
İster boş vermişî oyna, ister derman diye ömür tüket.  
Re'sen geldin, vekâleten kaldın dünyada, asaleten terk et.

Olduğundan mutlu görün, içini hiç kimse bilmez.  
Tevazu sandığın aslında kibirdir, fark edilmez.  
İçini görse eğer, annen bile seni sevmez.  
Zevahiri kurtar yeter, ötesinden bahsedilmez.  
Matem de, düğün de ilanihaye rağbet görmez.

Gelgelelim dostlar, bizim düğün de yalan oldu.  
Üç günlük dünyamızın üç günü de talan oldu.  
Zoraki bir tebessümdür, gamzemizde kalan oldu.  
Eller bilmez akmayınca, gözümüze dolan oldu.  
Lütfedip yüze gülenler arkamızdan vuran oldu.  
Lalezara, bülbül değil, akbabalar, konan oldu.  
Ettiğin kötülük nicedir de, bu haldesin, soran oldu.  
Muradını çocuğunun bir sesine bağlayan oldu.  
Ekolali, irrite, regüle, takıntı ile tanışan oldu.  
Şanmayın ki, her derdinin devasını bulan oldu.  
İmdat diyen milyonlardan, belki bir kurtulan oldu.

Adem Bayar

## **Alışmak ve Sevmek**

Seni bilmem ama,  
Ben kendimi öylesine yalnız hissediyorum ki,  
Bazen, o çok çekindiğim  
Yalnızlığa alışma fikrine  
Sıcak baktığımı fark ederek ürperiyorum.  
İnsan sevdiğine bile alışmakta zorluk çekerken  
Sevmediğine alışmak zorunda kalmanın ıstırabını  
Tahayyül dahi edemiyorum.  
Tipik belirtilerini  
Bu birbiriyle pek de uyumlu olmayan  
Ruh-kalp-beden bileşeninde  
Göstermeye başlamışken yalnızlık,  
Farkına varmasam da,  
Onunla birlikte yaşamaya, yaşlanmaya  
Gün geçtikçe biraz daha yaklaşıyorum.

Adem Bayar

## Allahım

Allahım, kelimelerini istiyorum senden  
Ödünç olarak.  
Kendimi ifade edeceğim  
Onları alarak.  
Yazarken de çizerken de seni anacağım.  
Yazdığım da çizdiğim de sende başlayıp sende son bulacak.  
Nimetinden faydalanıp nankörlük edenlerden  
Ya da nimetini ve seni inkar edenlerden olmayacağım.  
Aklıma gelen, gelmeyen her şeyin varlığına delilin Sen olduğuna  
Ve her şeyin varlığının ilk, son ve tek koşulunun  
Senin Vahdaniyetinde vücut bulduğuna  
İman ve şahadetimi her daim koruyacağım.  
İsm-i Şerifini yüceltmek  
Hayatımın, kelimelerimin ve a'malımın  
Anlamı ve gayesi olacak.  
Seni anmadan duran hiçbir canlı ya da cansız yokken,  
Tabiatı taklit etmeksizin  
İnkişafı söz konusu dahi olmayan bilim ve medeniyeti  
Sensiz inşaya kalkışan zavallılar  
Hakikati idrake mahkum ve mecbur kalacak.  
Zulmeti yırtarcasına doğacak Hak güneşin.  
Bu manzarayla müşerref olmaya yetmese de ömrüm,  
Son anında dahi bunun temini ve tesisine  
Harcanacak.

Adem Bayar

## Ankara, Hüküm Senin

Ankara'ya hiç yağmur yağmaz.  
Yağmur hep benim kalbime yağar.  
Gözyaşlarıma karışır, kalbime akan  
Ve onu boğar.

Ankara'ya hiç güneş doğmaz.  
Güneş benim kalbime doğar.  
Gözlerimi bulur gözleri, sevdalı bakan  
Ve beni yakar.

Ankara'da hiç yangın çıkmaz,  
Ya da hiç su basmaz evleri.  
Çöp sorunu da yoktur Ankara'nın,  
Çünkü kirletilmez caddeleri.

Kimse kimseyi aldatmaz,  
Terk etmez ya da üzmez.  
Hiç kimse suç işlemez,  
Yasaları çiğnemez ve çiğnetmez.

Tek derdi benim Ankara'nın,  
Çaresi henüz bulunamayan.  
Tek dertli benim Ankara'daki,  
Kanı durdurulamayan.

Tüm yangınlarını ben çıkardım senin, Ankara.  
Tüm evlerini ben gark ettim azgın sulara.  
Her caddenı kirlettım, her sokağına tükürdüm.  
Herkesi sahte gülücüklerle aldattım, arkadan vurdum.

Tüm suçların bilinen ya da meçhul faili benim.  
Evet, sevmek suçsa en büyük suçu ben işledim.  
Evet, suçluyum;  
Gözyaşlarımla selleri,  
Yüreğimin ateşiyle yangınları başlattım.  
Gayri hüküm senin...

Adem Bayar

## **Anlatamayanlardanım**

Kimseye bir Şey anlatamayanlar vardır bir de.  
Kimseye anlatılamayan Şeylerin olması gibi.  
İŞte ben de anlatılamayanları anlatamayanlardanım...

Adem Bayar

## Anlatı

Eski toprak, yeni filizler...  
Yakışır mı,  
Zamansız belki de bu sual.  
Eskir anılar, yenilenir izler.  
Tenler, benler değişir  
Ve senler, sizler.  
Derken ölü doğar çocukları umudun.  
Hisler aynılaşır ve hissizleşir dizler.  
Tüm bu çürümeyi ben biçaresi ibretle izler.  
Düştüğünü anlamaz cismim,  
Sanır ki bitecek krizler.  
Gün doğmakta inat eder, değişir mevsim.  
Sonsuzluk çölünde yankılanır ismim.  
Herkes kendi kıyametinde ölür derler,  
Benim kıyametim kim?

Adem Bayar

## Artık Yok

Arka sokaklarındayım yalnızlığımın.  
Yıkılmaya yüz tutmuş bu taş yığını,  
Bu harabe bina benim evim.  
Küf kokan hüznün basamaklarını  
Gözyaşlarımla yıkıyorum.  
Yerlerde, cam kırıkları...  
Az önce, son öfke nöbetim esnasında  
Soğuk ve taş duvarlara fırlattığım  
Resminin çerçevesi artık yok...

Ama yetmiyor, yetmez.  
Sana olan kinim dinmek bilmiyor.

Yerlerde, resminin sönmüş uçları...  
Sigara içmediğim halde,  
Sırf sen hediye ettin diye sakladığım  
Senden hatıra çakmağımla  
Yaktığım resmin artık yok...

Ama bitmiyor, bitmez.  
Seninle olan hesabım henüz bitmiyor.

Yerlerde, kağıt parçaları...  
Bir çekmece dolusu mektup  
Rengarenk zarfların içinde  
Tarih sırasına göre özenle dizilip  
Çekmeceye konmuş.  
Ve şimdi, hepsi paramparça.  
Tek suçları, senin kaleminle yazılmış olmak.  
Senin parmaklarının, senin kalbinin  
Senin ruhunun ve aklının eserleri olmak.  
Bu kadar öfke de biraz fazla galiba.  
Hayır, acımak yok...

Çünkü değmiyor, değmez.  
Sana acımak içimden gelmiyor...

Yerlerde, hayal kırıklıkları...  
Daha düne kadar solmadan,  
Usanmadan seni bekleyen hayallerim  
Artık yok...

Adem Bayar

## Arz

Sayfalar bomboş, kelimeler kayıp.  
Afak umutlu günlere kapalı.  
Sevdiğini sılada ağlar koyup  
Gönül gurbet yollarına sapalı.

Çabalar hep gafil, amaçtan ari,  
Alınan nefes gayri ihtiyari,  
İlahi huzurdan müzmin firari  
Olmaya namzettir gurbet adamı.

Birikir gözlerin kederli yaşı,  
Sürüp gider ışıkla gölge savaşı,  
'Keşke'dir söylenen her sözün başı,  
Yaklaşır mahkumun kesin idamı.

Kimseye anlatılmaz böyle bir dert,  
Gözünün gördüğü, sevdiği namert,  
Bir rüzgar eser dağdan, hırçın ve sert,  
Yerle bir olur kalp evinin damı.

Sayfalar doldu, sözcükler bulundu.  
Zaten yaşamın kendi bir oyundu.  
Şair bizzat yazdı, oynadı, sundu.  
Fazla gecikmez ölümün arz-ı endamı.

Adem Bayar

## **Aşk Anlaşılamamaktır**

Aşk beni anlamamaktır.  
Aşk aşkı anlamamaktır.  
Aşk anlaşılamamaktır.  
Sen beni anlamamak için çaba harcadıkça  
Aşktan uzaklaştın.  
Ben seni anlamak için gırpınıp durdukça  
Aşkı kanattım.  
İkimiz de aşkımızı hoyratça tükettik fark etmeden.  
Aşka hükmetmeye kalktık onu yeterince hak etmeden.  
Sen bana vurduğunu zannederek aşkı yaralarken  
Ben cezasız bıraktım suçlarını sırf aşk incinmesin diye.  
Bilmiyorum birbirimizde bulduğumuz neydi aşkı ararken,  
Bir hiç belki de...

Adem Bayar

## Aşk Paradoksu

Oturup bir köşede ağlamak da mı varmış  
Aşkın tanımında?  
Hayata müdahale gücünden yoksun  
Ve son derece zavallı hissetmek?  
Çevrende senin dışında geliyorsa olaylar,  
Var olup olmadığını sorgulamak için geç kalmışsın demektir.  
Aşık olmak yok olmak mı demek yoksa?  
Peki, aşık olmak da bir fiil olduğuna göre,  
Yoksan ya da var değilsen  
Senin de içinde bulunduğun  
Bir fiil ya da süreçten  
Nasıl söz edebilirsin?  
Belki de aşk gereksiz sorular sormaktır kendine...

Adem Bayar

## Aşk ve Ölüm

Matematiksel bir gerçeklik miydi aşk?  
Dışarıdan bakanın gözlerini kamaştıran parıltısıyla  
İçine düşenin dünyasını karartan çıkmazlarını  
Nasıl barındırabiliyordu bünyesinde?  
Çelişkilerden müteşekkil yapısı  
Bir paradoksun kiyle ne kadar örtüşüyordu?  
Peki gerçekten de  
Söylendiği kadar bencil miydi  
Sadist ruhu?  
Kalabalıklara karışıp  
Her gün yeni kurbanlar mı düşürürdü ağına?  
Onların kanıyla mı beslenirdi?  
Kanlarının temizliği veçhile  
Hep gençler  
Ve kendini genç hissedener mi  
Tercih sebebiydi?  
Aşktan ölen olmuş muydu bugüne kadar  
Ya da merakın fazlasının  
Ömre zarar teşkil etmesiyle mi ilintiliydi  
Eski zamanların o mesafe tanımaz aşklarının  
Saplantı derecesine varan  
Kavuşamama tezahürlü imkansızlıkları?  
Şimdilerde böyle aşklara  
Tabiatta tesadüf edilememesindeki esrarı  
Post-modern dünyanın  
Tüketimimize sunduğu teknolojik kolaylıkların;  
Mesafeleri, dolayısıyla merakı,  
Yani aşkı öldürmesi şeklinde  
Açıklamak mümkün ve kafi miydi?  
Bir an için ihmal etmek suretiyle  
Aşkların ölümlü oluşlarına dair sair esbabı,  
Belki de, aşka  
Ve onun üzerinden kendilerine  
Şöhret katmak adına  
Varoluştan bu yana yazılmış  
Her edebi ürünün teması yaparak aşkı,  
Katline sebebiyet vermekle suçlanabilirdi  
Şair erbabı.

Adem Bayar

## Aşk, Yerseniz!

Sevdiğim bütün kadınlar zengindi  
Ve ben zenginliği sevmemek inadındaydım.  
Ve yoksulluk bana ebediyyen aşıktı, ben  
Beni seven yoksul kadınlardan habersizken.  
Çocuktuk kadınlardan haberdar olmaya başladığımızda.  
Bir yoksunluktan ziyade kusur sayılırdı aşık olmamak  
Ya da özendirilirdi aşık değilken bile  
Aşkı dilinden düşürmemek.  
Biz böyle büyüdük işte,  
İnsanlar vardı, sevdiğini söyleyemeyen;  
İnsanlar vardı,  
Şuursuzca kullanmak suretiyle aşk kelimesini,  
Onu basit, sıradan ve önemsiz kılan.  
Gönlümüz zengindi ne de olsa.  
Aşkın karın doyurduğuna ilişkin kanaatimiz  
Yalnızken onu yemeye kalkışmamızı gerektirmezdi elbet.  
Mamafih, aşk hep vardı, olacaktı,  
Bilumum dertlere devaydı;  
Biz yesek de, yemesek de...

Adem Bayar

## Avuntu

Beni bağlamaz başkaları ne düşünür, yazar çizer.  
Ben kimseyi memnun etmek zorunda değilim.  
Bir tek sana karşı duramam, aşk gururu ezer.  
Ama senin de bir tek ben umrunda değilim.  
Bilmiyorum bu daha ne kadar böyle devam eder.  
Ama elimde değil, sensiz geçen zamanın şuurunda değilim.

Aşk benim için üç harften fazla şey ifade eder.  
Ben aşka paha biçenler grubunda değilim.  
Eminim kızacaklar bana aşkı yazıp çizenler,  
Ama ben aşkı betimlemek durumunda değilim.  
Yazık ki sen başkasın, sana aşkı anlatmam icab eder.  
Aşkı senden, seni aşktan ayırmak nüfuzunda değilim.

Adem Bayar

## **Ay ben**

Ay soyundu ben uyandım,  
Tenim dondu bense yandım.  
Ay utandı ben giyindim.  
Can usandı ben tükendim.

Ay kapandı ben üzüldüm,  
Canım kaldı ben sürüldüm.  
Ay karardı ben sarardım  
Yar ağlardı ben susardım.

Ay uyudu ben büyüdüm  
Günler geçti asker oldum.  
Ay boğuldu ben doğruldum  
Sabah oldu uyumadım.

Ay dolandı ben arandım  
Hafta oldu aramadım.  
Ay yalandı ben inandım  
Seven orda ben burdayım.

Ay sıyrıldı ben ayrıldım  
Aylar bitti gidemedim.  
Ay yarıldı ben ağladım  
Bu hafta da bitsin dedim.

Ay somurttu ben unuttum  
Mutlu günü nerde gördüm.  
Aylar oldu yolu tuttum  
Bekle yârim yarın döndüm.

Ay çekildi ben de çektim  
Bingöl'ün Kiğı'sını.  
Ay bitti mi gideceğim  
Vatan borcu yarım kaldı.

Ay anladı ben de sustum  
Takvimi duvara astım.  
Ay on iki dolunca ben  
Özgürlüğe kanat açtım.

Adem Bayar

## **Ayıptır!**

Yazı getirmek için yazılan yazı,  
Baharın bittiğine duyulan hüzün,  
Kışın habercisiyse hazan,  
Bitirilen her gün ve yitirilen zaman  
Geçmişle gelecek arasındaki köprü  
Ve farkına vardığımızda  
Geç kalmış olacağımız birer kayıptır...  
Bu yönüyle, ağlamak ve yerinmek boşa,  
Yaratılan her şeyi sevmemek de  
Ayıptır...

Adem Bayar

## Ayrıldım

Her şey bir anda son buldu.  
Evden ayrıldım.  
Eşyalarımı toplayıp çıktım.  
Zaten fazla da bir şeyim yoktu.  
Evim, salonum, mutfakım,  
Yatak odam, banyom ve aynam...  
Sen gelene kadar benim olan her şey,  
Gelir gelmez benimsemişti seni.  
Onlar benden çok seni sevdiler.  
Onlara artık benim diyemezdin.  
Benim olanla yetinmek zorundaydım.  
Tanışma yıl dönümümüzde hediye ettiğin resmin,  
Sana yazdığım mektuplar,  
Sana tutsak kalbim...  
Benim diyebildiklerimdi bunlar,  
Götürebildiklerim.  
Gerçi biraz zor oldu kalbimi senden ayırmak.  
Git desen de, azad etsen de onu,  
O esareti sevmiştin bir kere.  
O sana tutsak olmayı seçmişti.  
Özgürlüğü istemiyordu, kafesinde mutluydu.  
Ama ne yazık ki, götürmek zorundaydım onu,  
Teknik nedenlerden ötürü.  
Onsuz yaşamam imkansızdı.  
O da sensiz yaşayamazdı, biliyorum.  
Biraz bencilce ama, mecburdum.  
Bir kolumda valizim, bir elimde kalbim,  
Çekiştire çekiştire götürdüm onu.  
Ev gözden kayboluncaya dek,  
Gözleri arkada ve ayakları isteksiz,  
Sürüne sürüne veda etti sana.  
Yol boyu bir yağmur misali aktı gözyaşları.  
Her damla seni bekledi öylece, kurumadan.  
Artık istese de geriye dönemezdi.  
Artık ona düşen ağlamaktı.  
Artık o sana ağlayacaktı,  
Anılarım da bana...

Ama dedim ya,  
Her şey bir anda son buldu.  
Senden ayrıldım.  
Ay ışığına bile dargınım artık.  
Yıldızlı yaz gecelerini sana bırakıyorum.  
Şehrin ışıkları art arda sönüyor.  
Karanlık sokakları adımlıyorum şimdi.  
Bilmem, kalbim kaldırır mı bundan sonrasını.  
Boş yere yormuyorum ama ayaklarımı.  
Yeni, bilmediğim isimler duymak, amacım.  
Tanıdık şeylerin bana faydası yok,  
Bilinmeyende benim ilacım.  
Yavaş yavaş buluyorum aradıklarımı.  
Yalnızlık değilse de aradığım,

Yolda gelirken aniden rastladım.  
Sessizlikle, seninleyken tanıştım.  
Karanlığa çoktandır alışkındım.  
Artık gitme vaktiydi, anlamıştım.  
Yeni bulduklarımı yanıma aldım.  
Mektuplarımı yakıp, resminle vedalaştım.  
Ve son kez, kendimle hesaplaştım.  
Artık ölüme de, ötesine de hazırım.  
Ben buradayım ölüm, beni mi çağırmıştın?

Adem Bayar

## **Ayrılmak da Güzeldir**

Hayal kurmak güzeldir, yaşatabilirsen.  
Aşık olmak güzeldir, anlatabilirsen.  
Bir gün ayrılırsan dünyanın sonu değil,  
Ayrılmak da güzeldir, unutabilirsen...

Yaşamak çok güzeldir, yaşayabilirsen,  
Kalbinde sevgiyi taşıyabilirsen,  
Ayrılınca peşinden koşmayabilirsen,  
Ayrılmak da güzeldir, unutabilirsen...

Hayat zaten güzeldir, hayatı seversen.  
Ağlamak da güzeldir, sonunda gülersen.  
Yaşadığın her şeye arkını dönersen,  
Ayrılmak da güzeldir, unutabilirsen...

Adem Bayar

## Ayrıntı

Paylaştık arkadaşlarla gurbet yurdunu.  
Tuttuk hududu, denizi, ovayı, dağı.  
Her birimiz kaderindeki yeri buldu.  
Bana ayan oldu artık Bingöl'de Kiğı.

İki ayı aştı Eğirdir gurbetimiz.  
Üçüncü ay dolarken düşeceğiz yola.  
On beş gün ağırlayacak bizi evimiz.  
Temmuz'un 26'sı ola, hayrola.

Bilinmezlik korkutur bizleri en çok da.  
Yoksa, üç beş çapulcu da kim oluyormuş?  
Kalbimizde ihanetin zerresi yok da,  
Fitne pusudayken sular bile uyurmuş.

Biiznillah yekpare kalacak bu vatan.  
Teslim olmak tek çaredir eşkıya için.  
Üstü cennet olan bu topraklarda yatan  
Ecdad yiğitliği bıraktı bizlere niçin?

Adem Bayar

## **Bana Sevmeyi Öğretemedin**

Bedenimdi terk ettiğin,  
İhtiyaç duyduğunda çağırdığın  
Ve işin bitince kovduğun.  
Yüreğimi hiç çağırmadın  
Yüreğinle.  
Yüreğimi kirletemedin.

Bedenindi  
Bedenime ihtiyaç duyan.  
Bedenin ne dese onu dinledin  
Yüreğinle.  
Yüreğini bir kez bile  
Bedenine dinletemedin.

Yüreğimi koydum bense ortaya  
Her işimde olduğu gibi.  
Yüreğimin sesini dinledim  
Kendimi bildim bileli.  
Çok uğraştın, ama  
Beni kendine benzetemedin.

Bedenini sevdin sen  
Ve başka bedenleri, bedeninle.  
Sevmekten anladığın buydu.  
Benim bildiğim tek şeyse  
Sevmenin yürekle olduğuydu.  
Bana sen sevmeyi öğretemedin...

Adem Bayar

## Baş Şiir / The First Poem

What makes the poets so rare among people is not good deed,  
It is related to something deeper and more sincere, indeed.  
The answer can easily be found in the first letters of my verses;  
Highest focus on what you are doing, with all the senses freed.

Me, as a candidate for being declared as a talented poet,  
Yet there are miles and milestones that I have to proceed.

Before adding my name to the Hall of Fame in Wizards of Words,  
Establishing an all-agreed praise to the Prophet is what I need.  
So, here we are, I am the only one daring to get to the impossible,  
The success is just a matter of time, and there are times I succeed.

,

Praising the-Most-Praised-of-all-times is both smooth and vague,  
Let me, firstly, find the way to my inner voice via my creed.  
Each word can adduct me to my goal if I use them more wisely,  
At least I know how and where to begin since I am not an atheed.  
Souls were created and sacred as servants of Allah before the time,  
Even before human beings were created with a flesh and breed.

And the souls were forced to answer a number of Divine questions,  
Correct replies were encoded to our DNAs as we were feed.  
Creation is the sole explanation how universe and life came to exist,  
Evolution is helpless against irreducible complexity of bleed.  
Prophets were sent to guide the people during the history,  
They have always led us with their lives and prayers kneed.

Making the life make sense is hardly possible without religion,  
End of life on earth brings the afterlife which is saheed.

,

Our last example was sent more than fourteen centuries ago,  
He invited all the people on earth to worship to the Waheed.

Reaching to more than a billion hearts was His undeniable destiny,  
And His brightest miracle, the Qur'an, spreaded with speed.  
Slavery, paghanism, alcohol, adultery, gambling and more were ceased,  
Ultimate peace was promised to believers and to the Shaheed.  
Light of Islam grew day by day against the darkness of illiteracy,  
All these happened thanks to the personality of Prophet Hameed.  
Leaving behind the habits of dark times was not easy at all,  
Lust has always been a challenge for Muslims, just like greed.  
Âdem praises not only the Prophet Muhammed, but also others;  
His family, follow-ons and the Four Caliphs that are all Rasheed.  
(PBUH)

Adem Bayar

## **Batan G nlerin Acısı**

Yan oda ağlıyordu az  nce...  
Kaderine terk edilmek onun kaderiydi belki de...  
Sensizlik yalnızlıkla, o da ıssızlıkla eşdeğerdi.  
Amiyane tabiriyle hüzün tortulamıştı yürekler,  
Başboşluğun simgesiydi oraya buraya ağlar örmüş  r mcekler  
Ve kire sizlikten kurumlanmıştı direkler.  
Tamiri imkansız hatalar ve dönüşü olmayan yollar vardı  
 kimizin de avcunda.  
Lekesiz yarınlar bir başka bahara kalmış,  
Gün batımları dağlamıştı her yanımızı  
Keskin sivri uçlarıyla...

Adem Bayar

## Beddua

Kan kussun bülbüller, kurusun bütün g ller.  
A kı ağzına alamasın sözde sevenler.  
Tüm beddualar, kahreden şarkılar sana benden hediye olsun.  
O sahte g zya larının yerine  
Kahrolası gözlerine hasret dolsun, dert dolsun.  
Benden sonra hiç g lmeyesin, nasibini almayasın mutluluktan yana.  
Sevdim diyen dillerin bir damla suya hasret kalsın,  
Hüzün tatsın kana kana.  
Son sözüm budur, daha fazla alçalmak yakı maz bana.  
Havale ediyorum seni şimdi yüce Yaratan'a.

Adem Bayar

## Beklenti

En son neyi düşünmeden yaptım,  
Bunu bile düşünmeyeli uzun zaman oldu.  
Başka ne oldu uzun zamandır,  
Buralarda en son ne zaman uzunca uyudum...  
Bu aralar az rastlanır oldu huzurlu bir uykuya.  
Kimse farkına varmasa da,  
Çatışıyor insanın içiyle dışı.  
Yüzleşmeler sona erdiğinde  
Kimler bulur birbirini.  
Sonra kaç ocak yakılır  
Kaçı yıkılır  
Kaç şiir bu temada yazılır  
Kaç soru cevapsız kalır...  
Tamamlanan her bekleyişin  
Bekleteni nesnelleşir zamanla.  
Herkesin beklediğini beklemek  
Öylesine yabanileşir.  
Bu kadarı yetmez ölmek için.  
Kuşkusuz daha çok ayrılık var  
Önümüzde bekler.  
Kaçabildiğin kadar kaç yalnızlıktan.  
Nasıl olduğu önemli değil,  
Kimin nerde nasıl öldüğü de.  
Bitsin de gidelim artık bu ömürden  
Ölümün öldüğü yerlere...

Adem Bayar

## **Ben B yleyim**

 mr mce yalnızlık tek arkadaşıml,  
Doğduğumdan beri yalnız kalmışım.  
Sahte sevgilerle oyalanmışım,  
İşte benim hayatım, ben böyleyim.

İhanetler sarmış dört bir yanıml,  
Aldanmakla geçirdim hayatımı.  
Kimse anlayamaz duygularımı,  
İşte benim hayatım, ben böyleyim.

Sevda yollarında hancı yüreğim,  
Gelen vurdu, vuran gitti, neyleyim.  
Yalnızca mutluluktan benim dileğim.  
İşte benim hayatım, ben böyleyim.

Adem Bayar

## Ben Kaçarım

Ben mi, hiç işte, öylesine...  
Yazarım en anlaşılmaz olanlarını mısraların.  
Anlatmak tek çaresiyse tüm acıların,  
Ben naçarım...

Derdim çoktur, rastlanmaz böylesine.  
Yolunu beklerim ömrümce baharın.  
Bitmeyen ayazına, kara kışların,  
Ben düçarım...

Dışarıdan bakmayın yüzümün gülmesine.  
Bir tebessümle erir dertleri insanların.  
Dökülür yeryüzüne tohumları umutların,  
Ben saçarım...

Gerek yok kimsenin beni bilmesine.  
Ardına saklanırım karanlıkların.  
Pas tutmuş kilidini dost kapılarının,  
Ben açarım...

Bakmam yaptığımı kuldan karşılık gelmesine.  
Hedefi olmalıyım eleştiri oklarının.  
Bir yerde bir iyilikle anılsa adım,  
Ben kaçarım...

Adem Bayar

## Ben Kimim?

Bugünlerde, duygularım karmakarışık.  
Buna ne ben, ne de aklım alışık.  
Ruhum bana asi, bedenim de ruhuma tabi.  
Bense, boş ver be abi...  
Hayat denen bu labirentte  
Kendimi arıyorum, elbette.  
Her geçen an kendimden uzaklaşıyorum.  
Nasıl bu kadar değiştim, ben bile şaşıyorum.  
Resimler de olmasa geçmişimle ilgili,  
İnanın, tanıyamam kendimi.  
Bir de aynalar var beni bana tanıtan,  
Onlara bakmasam, kaybolurum bir an.

Halbuki, adımın Adem olduğunu biliyorum.  
Ya da, en azından, soranlara öyle diyorum.  
Peki ya, ben Adem değilsem?  
Benim sandığım her şeyin sahibi aslında ben değilsem?  
Ne bileyim, benim değilse kalbim, ruhum, bedenim.  
Bana ait değilse aklım, kişiliğim, benliğim.  
Belki de ben bir hiçim, ne doğdum, ne öleceğim.  
Belki de bir tek andan ibaret geçmişim, bugünüm, geleceğim.  
Sanki bir hayalden ibaret anılarım.  
Sanki ne bu dünya gerçek, ne de ben gerçekten varım.  
Sanki sonsuzluktan sonsuzluğa doğru akmaktayım.  
Sanki sonsuz bir karanlığın içinde küçük bir siyah noktayım...

Ama yine de, 'ben Adem'im' diyor içimden bir ses.  
Öyle olmasa, niye beni böyle çağırırsın herkes?  
Hem nüfus kağıdım da Adem yazıyor.  
Üstündeki resim de tıpkı bana benziyor.  
Evet, ben Adem olmalıyım.  
Evet evet, ben Adem'im.  
Buna adım gibi eminim.  
Peki öyleyse, Adem kim?

Desenize, saatlerdir boş kafa yoruyorum.  
Kendime cevabını bilmediğim sorular soruyorum.  
Bir hiç oluyorum, bir 'Adem'im' diyorum.  
Sonunda, başladığım yere tekrar dönüyorum.  
Yazıklar olsun bana, kim olduğumu bile bilmiyorum.  
Bir de utanmadan, 'ben hayal miyim?' diye soruyorum.  
Siz söyleyin, ben hayale benziyor muyum?  
Ben, insana benziyorum.  
O halde, ben bir insanım.  
Düşünsenize, tüm kanıtlar bu yönde.  
İnsanlar gibi düşünüyor, konuşuyorum ben de.  
Evet, artık şüphem kalmadı insan olduğum konusunda.  
Ama hala tereddütteyim kim olduğum hususunda.  
Galiba, kimse bilmiyor cevabını bu sorunun.  
Galiba, cevabı yok benim kim olduğumun...

Adem Bayar

## Ben Ölünce

Al al inciler dökülür yastığıma her gece,  
Engel olamam.  
Uyanırım gecenin bir yarısı sırlıslıklam.  
Üşürüm, bahara inat, rüzgâr esince.  
Düşünürüm, bir bahane bulamam  
Gidişine, kendimce.  
Gitmekten muradın neydi, bilemem,  
Neydi bende bulamadığın gönlünce.  
Ne kalmıştı almadığın elimden?  
Veremediğim neydi sen isteyince?  
Boşuna değildi bana mutluluklar dilemen.  
Mutlu olmuşsun hayatımdan gidince.  
Nasıl da fark edememişim ben  
Sorunun bende olduğunu, bütün ömrümce?  
Mutsuz aşk terimini çıkaracaklarmış lügatten  
Ben ölünce.

Al al inciler dökülür yastığıma her gece,  
Engel olmam.  
Bırakırım aksın gözyaşım.  
Varsın ağlasın sana bu gözler içinden geldiğince.  
Sahi, sen de ağlar mısın  
Ben ölünce?

Adem Bayar

## Beynu'ya

Karın saflığını sevdim ben beyazlığını.  
Sense belki de yağmurun hoyratlığını, karşı konulmazlığını.  
Aslında ikisi de temsil eder tabiatın tesadüf kaldırmazlığını.  
Sebepler önemlidir o kadar ki sonuçlar onlar üzerine inşa edilmiş.  
Halık aşkı ve derdi birbirine sebep eylemiş.  
Gül bülbüle naz etmeli ki bülbül Hakk'a yönelsin.  
Bülbül gülden dertlenmeli ki yanmak gündeme gelsin.  
Bülbül öyle yanmalı ki aşkından dile gelsin.  
Söylesem de kurtulsam sana derdimi  
Ki bilirsin bendeki sergüzeştliğin nedenini  
Ama korkarım anladığınla hemhal olmaktır senin anlamaktan anladığın  
Ve üzme kendini  
Tevekkülün tanımında sebeblere yapışıp  
Takdiri O'na bırakmak yer almakta.  
Ankara da dahil dünyanın hiçbir yeri bu gerçekten kurtulamamakta.  
Şen de bilirsin ki bizim gibilerin gözü yarda değil yanmakta.  
Öyleyse yâre kızıp yanmaktan vaz geçmek bize yakışmamakta.

Adem Bayar

## Bırakma Ellerimi

Yazmak eylemi...  
Kaf Dağı'ndan kalma bir aşık alışkanlığı.  
Saf ve temizken hala sevdalar  
Ve tutarlıyken beşerin ef'al ile söylemi.  
Muzır efkar tutmamışken henüz dağı.  
Her yönden eşit çıkıyorken hala  
Eşyanın profili.  
Gönül gözünün gördüğü  
İnandırıcılığını kaybetmemişken.  
Sevdiğini söylemek  
Gündelik meşgalelerimiz arasına girmemişken  
Tanımıştık birbirimizi.  
Ben kaybetmekten yeni çıkmıştım sana uğradığımda  
Ve sen daha aramaya bile başlamamıştın  
Kaybedeceklerini.  
Kırgındı ay ışığı bana eski bir meseleden.  
O her zamanki gibi parıltılı endamını  
Arz eylemek üzere vardı,  
Ki varlığını bundan ibaret sayardı.  
Zannederdi ki tutulmak onun tekelindeydi.  
Ne var ki tutulmak ne tutanın  
Ne de tutulmanın elindeydi.  
Ve işte ellerin ellerimdeydi.  
Varsın ay ışığı kiskansın bizi.  
O güneşi bile kiskanır gayriihtiyari.  
Sen, her şeye ve herkese rağmen  
Bırakma ellerimi.

Adem Bayar

## **Bil Yeter**

Hangi ayda olduğumuzu boş ver.  
Hasretin biteceğı aydır bu ay.  
Öneminin yitirdi çoktan günler.  
Bir gün döneceğim, bunu bil yeter.

Resmime bakıp da gözyaşı dökme.  
Yolumu gözleyip camlara çökme.  
Feleğın çemberine atıp tekme,  
Bir gün döneceğim, bunu bil yeter.

Duydum ki ayrılık boynunu bükmüş.  
Severken ayrılmak çok ağır yükmüş.  
Boynuna takmaya söz verdim gümüş.  
Bir gün döneceğim, bunu bil yeter.

Kimseye darılma, gücenme sakın.  
Sözde sevenden olmalı bir farkın.  
Belki haftaya, belki daha yakın  
Bir gün döneceğim, bunu bil yeter.

Adem Bayar

## Bilirim Nasıldır Yanmak

Her gece bir kurşun atılır göğün sinesine.  
Değdiği yerde bir yıldız açar dünyaya gözlerini.  
Ve o kurşunla birlikte düşer yeryüzüne, seher vaktinde.  
Bir gece sürer evrende seyahati serseri bir kurşunun  
Ve gökteki saltanatı kuyruksuz bir yıldızın.  
Annemin ismini hatırlatır bu doğum ve ölümler  
Ve bunlara şahittir benimkiler gibi bakmadan gören gözler.  
Gecelerde saklı sayısız hikmetten ibret almak için  
Benim gibi niceleri sabah ezanını bekler.  
Kurşun yağmurları şehadet getirir cümle İslam coğrafyasına.  
Anneler, babalar, bebekler  
Ölüme uyanır her seherde.  
Ve ben kaldırıyorum annemi, adına layık olabilsin diye.  
Ve açarım ellerimi gökyüzüne, bu şehadeti tamamlarcasına.  
Gözümünden yaş düşmez belki.  
Ama bilirim ki,  
Kalbimdeki her zerrenin aşka geleceği,  
Gözlerimin ılık ılık filizleneceği günler yakındır.  
Beklerim.  
Açarken ellerimi göğe doğru,  
Bu bekleyiştten ayrılmamayı,  
Tüm ayrılıklarımın beni o ana kavuşturmasını dilerim.  
Bilirim;  
O gün de benim ellerime kurşun ve yıldız yağacak.  
O gece yalnız sen doğacaksın gökyüzünde.  
Bilirim nasıldır yanmak;  
Önce ellerim yanacak...

Adem Bayar

## **Bir Nöbet Anı**

Büyük Ayı kuzeyi gösterir, kuzeye yön vermez.  
Yıldızlar sönünce bile insanlığı aydınlatır.  
Güzel yurdumun güzel insanı bir rahat gün görmez.  
Bir yoksulluk bir ayrılık sevenleri ağlatır.

Gönüller bir olsa da ayrılık sona ermez.  
Uykuyu haram kılar, göz kırpmadan sabahlatır.  
Aşkların ömrü kısılır, dostluklar uzun sürmez.  
Her var oluş yok oluşu bilenlere hatırlatır.

Karanlık siper olur, insan gözü seni görmez.  
Gece görüş cihazları karanlığı azaltır.  
Yüce dağlar sırt sırta verir, boyun verir, yol vermez.  
Ömürler beklemekle geçer, ancak ölüm rahatlatır.

Uyku ağırdır lakin uyumaya gönül elvermez.  
Caydırır, geçit vermez dağları kiskandırır.  
Bu yolda can veren şehittir, şehitlerse hiç ölmez.  
Bu gerçek, hayattaki ölüleri uyandırır.

Takdir-i İlahi'dir alıp veren, canlar can alıp vermez.  
Alemler ademlere bu gerçeği anlatır.  
Seven dönmeyeceğini bilse sevdiğini göndermez.  
Lakin her şey gibi gayb da yalnız Hak tasarrufundadır.

Bahsi geçen hayatsa ölüm hiç akla gelmez.  
Hafıza-i beşer nisyan ile malul durumdadır.  
Kalem biter, kağıt biter, nefes biter söz bitmez.  
Sözün hakkı Hakk'ın sözüdür, fani olan fani kalır.

Adem Bayar

## Bir Yalnızlık Efsanesi

Şu titreyen ellerim,  
Şu soluk yazan kalem,  
Üstünde yazı yazdığım bu eski masa,  
Oturduğum sandalye.  
Kırık dökük camlardan içeri savrulan rüzgarın  
Kulaklarıma ismini fısıldayan sesi.  
Gaz lambasının sönük ışığı,  
Loş, havasız odam,  
Sıvaları dökülmüş harabe duvarlara vuran  
Ağaran saçlarımın simsiyah gölgesi.

Ve sen...  
Deli çağımın hırçın, dalgalı denizi.  
Bugünkü aklımla  
Sevmeyi aklımdan bile geçiremeyeceğim korkulu rüyam.  
Hatalarımın en delicesi, en beyhudesi.  
Bulutlu bir günün ardından,  
Akşamüstü çakan bir çift şimşek, gözlerin;  
Kapkara bir ayrılığın habercisi.  
Ve gün batımından sonra düşen ilk yağmur damlası.  
Rüzgarlı, fırtınalı bir yaz gecesi.

Ve ben...  
Bir yalnızlık efsanesi.  
Ayrıldığımız ilk günkü kadar donuk  
Ve buğulu gözlerimdeki bu yorgun bakışlarım  
Başlı başına bir dram sahnesi.  
Bezgin, geçkin ve bitkin ruhum,  
Bir zamanlar fırtınalar kopan bahçesinde  
Şimdi en ufak bir yaprak kıpırtısı dahi olmayan  
Yaşlanmış yüreğim.  
Bu, yalnızlığın ta kendisi...

Adem Bayar

## **Biz Ordaydık**

Buz tuttu bu yüreğim yaz gününde,  
Ayazdı sensizlik, söndü güneşim.  
Hasretten örülü dağlar önümde,  
Korkarım ki, yakındır tükenişim.

Biliyorum, gözlerin yollarımdadır.  
Bekleyenim var ki, dönerim elbet.  
Sılaya yol olur çektiğim kahır,  
Sende başlar biter gönlümde gurbet.

Kal demedin bana, diyemezdin de.  
Mecburduk ayrılmaya, çaresizdik.  
Kullar ayrılmazmış Mevlâ nezdinde,  
Sevdanın mührüyle bağlanan bizdik.

Sayılı günlerim geçse de sensiz,  
Kavuşma ümidim yaşatır beni.  
Yola düştüğüm gün senden habersiz,  
Karşında bulacaksın sevdiğini.

Adem Bayar

## **Biz Yalnızlar**

Yalnızlığa adanmış milyonlarca hayattan  
Sadece ve sade biriyim ben.  
Bu yalnızlık furyasını kim başlattı,  
Bilmiyorum; ama,  
Tüm zamanların en meşhur keşfi  
Olduğu kesin.  
Çevremdeki hemen herkesin  
Yalnızlıktan dem vurduğunu duyuyorum.  
Belki de bu modern zamanların trendi,  
Ben de mütemadiyen uyuyorum.  
Muayyen bir zamanı yok yalnızlığımın,  
Ya da, uygun koşulları haiz  
Laboratuvar ortamı gereksinimi.  
Sadece şahsımın hazır bulunması kafi.

Yalnızlığa alışmış ekseriyattan  
Kendi halinde bir münferidim ben.  
Yalnızlık tüm benliğimi kuşattı,  
Hissediyorum; ama,  
Tüm insanlığıma rağmen yalnız olmak keyfi  
İsterim ki eksilmesin.  
Erkek kadın demeden herkesin  
Yalnızlıktan nem aldığını görüyorum.  
Öyle ki, ağlamaktan gözyaşları tükendi.  
Bense ezelden ve ebediyen ağlıyorum.  
Bir sebebi de yok bildiğim, yalnızlığımın.  
Evde, işte, okulda, sokakta biz...  
Bizden o kadar çok var ki...  
Biz yalnızlar... o kadar kalabalığız ki...

Adem Bayar

## BoşunaymıŖ

Rüzgarın harmanladığı kokulardan  
Hangisi seninki?  
Sokaklar hep birbirine benziyor.  
Sen hangi evdesin?  
Peki ya ayak izlerin?  
Bugün, onları takip ederek buldum  
Derse girdiğin okulu.  
Senle karşılaşma ihtimalim artsın diye  
İki kez turladım buraları.  
Evet, aramızda yollar var.  
İkimiz de özgür değiliz, üstelik.  
Dağların bir ucunda sen, bir ucunda ben.  
Künyemin zincirleriyle  
Hüviyetim, sivil hayatım alıkoyuyor beni.  
İnanmayacaksın belki  
Ama yarın da geleceğim.  
Eğer buradaysan,  
Eğer gitmemişsen hasretini çektiğin yerlere,  
Yarın da ayaklarım beni sana getirecek.  
Yollarımız yeniden birleşmişken  
Bulamazsam seni,  
Bil ki; günlerim sayılı  
Ölümüm yakındır,  
Unutulmuşumdur.

Adem Bayar

## **Bu Şehir Bana Ağlıyor**

Kim bilir kaçınıcı kayıbım ben,  
Kaçınıcı yolcu, kaçınıcı yalnız.  
Bu şehrin sokaklarından geçen  
Kaçınıcı öksüz, kaçınıcı bahtsız.

Madem ki bu şehre ait değilim,  
O halde gitmeliyim.  
Ha burası ha bir başka durak, fark etmez.  
Ne de olsa gurbetteyim.

Kaçı bu şehre ait hissediyor kendini,  
Kaçı yabancı kendi şehrine?  
Kaçmaya kalkanlara ne oluyor peki,  
Baş kaldırıp bu vahşi düzenine?

Ve şimdi bir şehir isyan ediyor  
Kirlenmişliğine.  
Keşke insanlar da şehirler gibi  
Bir yağmurla yıkanabilse.

Bu şehir bana ağlıyor,  
Bense sana.  
İnanır mısın,  
Gözyaşım yağmurdan da fazla...

Ne şu köşede dilenen,  
Ne karşı barda içen,  
Ne yön levhaları altında kendinden geçen  
Anlayabilir beni.

Çünkü benim yalnızlığım  
Ya da kimsesizliğim  
Hatta terk edilmişliğim ve evimi terk edişim  
Sonsuza dek değil onlarınki gibi.

Seni bulduğumda denecek benim gözyaşım.  
Yüz üstü bırakmayacağım bir daha hiçbir şehri.  
Ve yeniden bütün acılara komşu olacağım,  
Her ağlayan şehirle hemşehri.

Ve şimdi bir şehir isyan ediyor  
Kirlenmişliğine.  
Keşke insanlar da şehirler gibi  
Bir yağmurla yıkanabilse.

Belki de şehir hem kendine ağlıyor,  
Hem de bana.  
Benim gözyaşlarımsa  
Kendime, şehre ve sana...

Adem Bayar

## Bu Şiiri Sana Yazdım

Bu şiiri sana yazdım  
Desem da inanma...  
Neresinden baksan  
Tartışmaya açık bu iddia.  
Her şeyden önce,  
Ne malum benim yazdığım?  
Yok, hayır, sandığın gibi değil.  
Nasıl ki, başkasına ait bir şeyde  
Sahiplik iddiasında bulunamayacaksam,  
Kendi irademin etkilerine dair  
Sorumluluklarımı da inkar edemem.  
Demek istediğim,  
İnsan, eylemlerinin ne kadarını  
Denetimi altında tutabilir?

Bu şiiri sana yazdım  
Desem de inanma.  
Her kelimesi ayrı ayrı  
Tutarlılıktan uzak bu iddianın.  
Şu kadarını söylesem yeter;  
Bu birkaç sayfalık dize  
Şiir olmaya aday bile gösterilmedi henüz.  
Hem, şair olma sıfatını  
Kim bahşetmiş ki bize,  
Kalemimizden her çıkana şiir desinler?

Bu şiiri sana yazdım  
Desem de inanma.  
Ciddi eleştiriler getirilebilir  
Bu iddianın doğruluğuna.  
Mesela, kim demiş sana yazdığımı?  
Ne kadar eminim ben bundan?  
Ne bileyim,  
Seni sen yapan her şeyin  
Ve beni senle kılan her saniyenin  
Hayallerimle bu kadar örtüşüyor olması  
Seni bulduğum anlamına gelmez ki...

Bu şiiri sana yazdım  
Desem de inanma.  
İddia ediyorum,  
Kendi içinde tutarsız bu iddia.  
Seni daha bulamamışken,  
Kalemi her elime alışımı sana bağlamam  
Biraz kasıtlı gibi geliyor insana.  
Belki bu karalamalardan birini,  
Hani olmaz ya, kazara  
Okuyup beğenirsin  
Ve âşık olursun bana...  
Yok, yok, sen üstüne alınma.  
Bu iltifat sana değil,  
Emin ol buna.

Benim lafım üstüne alınana...  
Ha, unutmadan,  
Herkes üstüne alınabilir,  
Sen bile, hatta...

Adem Bayar

## Budur

Birikti yine yalnızlık göz pınarlarında.  
Buralarda alışkanlıklardan vazgeçmek de kolay,  
Yeni alışkanlıklara başlamak da.  
Güneşi uyandırmak en güzeli, keşiflerin.  
Acılarla yıkanmış göl kıyısı güneşi uğurlarken,  
Yüksek rakımlardan bakan nemli gözlere  
Ateş böcekleri yakar  
Gölden, kışlayı tecrit eden meskenler.  
Hafta sonları aralarından her geçişimizde  
Biraz daha yabancılaştığımız insanlar  
Mesai başladığında  
Onların yerini almak isteyeceğimizi  
İçten içe fark ederler sanki.  
Buradaki sayılı günlerimiz bitip de  
Her birimiz kendi dünyamıza döndüğümüzde  
Bıraktığımız yerden devam etmek isteyeceğimiz  
Yarım kalmış yanlarımızı aramaya koyulacağız.  
Geçen zamanın içimizde açtığı  
Büyüme eğilimli boşluğu doldurmaya,  
Gelecek zamandan çalacağımız yıllar yetecek midir,  
Ömrümüzün tükenişini çaresizce seyrederek  
Baktığımız aynalar mıdır gerçek suçlular,  
Yoksa, gözyaşlarımıza tutunarak  
Kaybolan gençliğimizi aramak için  
Geçmişe yolculuk yapabilir miyiz?

Nasıl ki bitirmek elimizde değildir ömrümüzü,  
Nasıl ki bu tükenişe direnmek de faydasızdır,  
Öyleyse, zamanda yeni boşluklar açarak  
Gözyaşlarımızla anıları uyandırmak da  
Merhemi olamaz acılarımızın.  
Evet, susmak en zordur.  
Bu yüzdendir kaleme sarılmak.  
Şairin sükutu da, sözü de budur.

Adem Bayar

## Çocukça Aşk

Hiç büyümeyeceksiniz, çocuklar.  
Anlayamayacaksınız hayatı.  
Size göre değil açılar.  
Tatmayın yalnızlığı, ihaneti.

Büyüklerle şöyle bir bakın;  
Ne kadar sıkıcı hayatları.  
Ölüme ne kadar da yakın,  
Bir o kadar telaşlı tavırları.

Siz her şeyi dolu dolu yaşayın.  
Tadını çıkarın her anın.  
Büyükler gibi olmayın, çocuklar,  
Benim gibi olmayın.

Sevmekten korkun, çocuklar,  
Karanlıktan korkar gibi.  
Bilmediğinden korkar ya insan,  
Onu bilmeseniz daha iyi.

Sevmeyin diyemem size.  
O kadar acımasız olamam.  
Doğayı konu alın sevginize,  
Bir de, ailenizi, falan...

İşte böyle, anlattım her şeyi,  
Yaşamak için gerekenleri.  
Bundan sonrası size kalıyor.  
Bana bırakın ölmeyi...

Adem Bayar

## Çocuktan Hayat Dersi

Gurbetteki her yılıma bir ömür yazsam,  
Yine de bu hayat bana borçlu kalır.  
Ben nasıl büyürüm yılları saymazsam,  
Büyümeden yıllar nasıl sayılır?  
Çocuklara öğretilmeyen tek masaldır yaşam.  
Bu masalı öğrenmek bir ömür alır.  
Ben öğrendim diyelim, ya anlatamazsam?  
Bundan böyle tüm çocuklar sonsuzluğa uyanır.  
Masallar uyumak içindi, doğru hatırlıyorsam.  
Kayıp bir çocukluğun nesi hatırlanır?  
Çocukluğuma dönerim ne zaman ağlasam,  
Gözlerim doğduğum o dağlara uzanır.  
Geri gelmez güzel anılar ben ne yapsam.  
Hayat gürültülü bir telaşla yaşanır.  
Kasvet çöker gönlüme her akşam.  
Takvimden bir yaprak daha koparılır.  
Kendinden uzaklaşmaktır büyümekten anlam.  
Tüm arayışlar bir mezar taşında sonlanır.  
Bakan her göz görmez, açıktır oysa yaram,  
Derinlerde bir yerde hiç durmadan kanlanır.  
Her doğum ölüm için bir davettir hocam,  
Davete icabetle dünya turu tamamlanır.

Adem Bayar

## Dirayet

Ama birçok şey var beni alıkoyan,  
Bildiğim, bilmekle cezalandırıldığım.  
Kapattığım kapıların ardındaki her şey kayıtlı  
Kusursuzlukla müebbet hafızalarda.  
Çıktığım her ara sınavın sonucu belli,  
Verdiğim cevapların kapsayabileceği sorular ezelden sorulmuş.  
Senaryosunu bilmiyormuş gibi yaptığım filmlerden değil bu,  
Benimle birlikte izleyenler sıkılmasınlar diye.  
Temelini bilerek yıktığım inanmışlıklarına rağmen,  
Karanlıkta yol almaya da benzemiyor bu gidiş.

Adem Bayar

## **Düşünme Anı**

O güzel yüzün hep gökyüzüne dönük olsun.  
Umutsuzluk bulutları karartmasın ufkunu.  
Mevsimler değişse de sen güneşi bulursun.  
O çocuksu yüreğin özgürlüğün tutkunu.

Hayatımın bir anlamı varsa, o da sensin.  
Geçiyorsa günler, vardır her acının bir sonu.  
Unutulmaktan yana korkum yoktur, bilesin.  
Sen de bertaraf et unutulmak korkunu.

Burada saniyelerin bile bir hükmü vardır.  
Çileyle yoğrulmak dediğin sıradan bir konu.  
Bu ağır hasrat yüküne dağlar zor dayanır.  
Unutma aşkımızın ne kadar büyük olduğunu.

Adem Bayar

## Eğirdir Deyince

Eğirdir deyince...  
Griye çalar tadı umudun.  
İncelip keskinleşir Sivri,  
Rüyaları ölüme boyar en derin yerinde.  
Diz çöker gökyüzü, kapaklanır göle.  
İçer sonsuzluğu derin derin.  
Rahatlar, dökülür acıların üstüne.

Eğirdir deyince...  
Geliş yolu uzar gençliğimin.  
İsabet eder ölüme hayat.  
Ruhlar titreşir gölge oyununda.  
Dağların dili olsa konuşmaktan utanır.  
İçinden isyana kalkar itaat.  
Rastlar kendi kıyametine her gün sonunda.

Eğirdir deyince...  
Göz bebekleri terler her birimizin.  
İyilikle yad edilir ölüm meleği.  
Rızasız adımlar yorulur yokuşlarda.  
Duvarlar, ranzalar arşivden sayılır.  
İnsanlıktan çıkar askerlik mesleği.  
Rekabetle dostluğun adı tezatlarda.

Eğirdir deyince...  
Gurbet olur neye el atsam.  
İsimsiz kahramanlıklar şahlanıverir.  
Ritmini bulur korku kalp atışlarında.  
Dudaklarıma akar kamuflaj boyam.  
İhmalkarlığa kurban gider alışkanlıklar.  
Rehin bırakılır özgürlük Tahrip kapılarda.

Eğirdir deyince...  
Gitmek fiili büyüler zihinleri.  
İlk günden doğuya kayar haritanın yönü.  
Rivayetlerin ardı arkası kesilmez.  
Daha komandoluk yokken akıllarda,  
İç güvenlik bölgesinde hareketin son günü  
Resmedilir birbirinden kanlı senaryolarda.

Eğirdir deyince...  
Gölde boğulup gider yarınlar.  
İhtimal verilmez bir sonraki ilkbahara.  
Rakım aldıkça kısalır hayatın boyu.  
Devletin bölünebilirliğine inanmış eşkıya  
İktidarı kalles katliamlarda arar,  
Resmi ideolojiler asamazken apoyu.

Eğirdir deyince...  
Gücünün farkına varır vatan evladı,  
İmanını tazeler şahadete dair.  
Reklamlarda pazarlanırken bir damla kanı,

Davasından dönmemek üzre kefenlenir.  
İhanetin bedelini öder devlet düşmanı.  
Rol alır bu infazda kalemiyle şair.

Adem Bayar

## Ellerim ve Ellerin

Ellerim mi... Onlar benim nefsi muhasebe defterlerim.  
Ruhumdaki yaraların bedenimdeki izdüşümleri değil  
O gördüğün çatlaklar.  
Hayır, yüreğimdekilerle kıyaslanamayacak kadar yüzeysel onlar.  
Sevdiklerimin maruz kaldığı acılara bakınca  
Yaralarımın hafifliğinden utanmalıyım, belki de.  
Hadi, hatalarımın geri bildirimleri diyelim ellerimdekilere.  
Ellerin mi... onlar dokununca sıcaklıklarından eriyebileceklerim.  
Yeterince cesur hissedersenem kendimi,  
Bir ara uğrar eririm...

Adem Bayar

## Evrenim Sen Kadardır

Ah seni bir yazabilsem...  
Bir anlatabilsem sana kağıdın saflığını, beyazlığını.  
Kağıda dökebilsem bir seni...  
Sen yazabilsem başköşesine, başucuna, başına,  
Ortasına, sonuna, her yerine  
Bembeyaz bir kağıdın...  
Kirlenmeyi öğrenebilsem, anlayabilsem  
Ve anlatabilsem kağıtlara...  
Kirlletmeyi öğrenemesem,  
Anlayamasam,  
Anlatamasam...  
Seni ben değil, hiç olmazsa  
Kalemim, kağıdım, taburem, masam,  
Odam, evim, sokağım, şehrim,  
Vatanım, dünyam, evrenim anlayabilse...  
Seni yazsa kalemim, kağıdım okusa...  
Dinlese taburem, seni anlatsa masam...  
Odamda yerin olsa,  
Yerin yurdun evim olsa...  
Bir çıksan sokağımdan, hiç çıkmasan şehrimden...  
Gel iste, bir canım var vatanıma fedadır.  
Gel işte, son nefesim dünyama vedadır.  
İste gel, iste gelme, evrenim sen kadardır...

Adem Bayar

## Gardiyan

Çöz kelepçeleri, aç şu kapıyı,  
Sal beni gardiyan, yâre gideyim.  
Çok görme bana birkaç dakikayı,  
Ne olur, onu son bir kez göreyim...

İstersen sen de gel, yanımızda dur.  
Kaçmaya kalkarsam beni hemen vur.  
Ona veda etmek en son arzumdur.  
Ne olur, onu son bir kez göreyim.

Ne ekmek, su, ne başka şey istemem.  
Boynumu vursanız yapmayın demem.  
Bir veda edeyim, ölsem gam yemem,  
Ne olur, onu son bir kez göreyim.

Çıkıyor aklımdan, unutulmuyor.  
Geçmiyor geceler, dayanılmıyor.  
Anla be gardiyan, onsuz olmuyor.  
Ne olur, onu son bir kez göreyim.

Adem Bayar

## Giderim

Git diyorsun bana.  
Hem de hiç düşünmeden, üzülmeyen.  
Biliyordum böyle olacağını.  
Çünkü ne tanıdığım ilk yalancı,  
Ne de kalbimi çalan son hırsızısın sen.  
Çünkü bütün acılara alışığım ben.  
Gelirim her şeyin üstesinden nasıl olsa,  
Başımın çaresine bakarım.  
Karanlığın, yalnızlığın ve sessizliğin koynunda  
Eskisi gibi yaşarım.  
Hasretle yoldaş,  
Dertle arkadaş olurum yine.  
Sen kendi derdine yan arkadaş!  
Ben yanarım kendi kendime.  
Yağmurlar söndürür yanan ruhumu.  
Gözlerinin yerine yıldızları seyredirim.  
Gözyaşlarımla gideririm susuzluğumu.  
Şadece kırıntıları kalmış hayallerimi yerim.  
Örterim yorgan gibi üzerime umutsuzluğumu.  
Üşümek için acılarımı giyerim.  
Ve günün birinde, bitirmek için kronik uykusuzluğumu,  
Sonsuz bir uykuya yatar, giderim...

Adem Bayar

## Gidiyor musun?

Gidiyor musun?  
Hadi ama...  
Bu kadar çabuk mu?  
Birbirimizi yeterince tanıyamadık, oysa.  
Ne sen benim bir şair olduğumu biliyorsun, örneğin,  
Ne de ben senin iyi bir oyuncu...

Biliyor musun,  
Haklısın ama...  
Sana hiçbir şey vaat edemedim.  
Sana ne ilksin diyebildim,  
Ne de sonuncu...

Anlıyor musun?  
Haklısın ama,  
Bana da hak vermen gerek.  
Sen kaçınıcı aldanışımsın,  
İnan ki bilmiyorum...  
Kaç yüz milyonuncu...

Bilmiyor musun?  
Anlarsın ama...  
Biz şairleri bilirsin;  
En uzak uçurtmalara gönül bağlarız,  
Yıldızlar severiz turuncu...

Ağlıyor musun?  
Ağlama ama...  
Beni boş ver, ben çok gördüm bu türden vedalar.  
Gözyaşlarıminin mesulü Sezen Aksu'dur benim,  
Elvedalarıminin erbab-ı usulü Kazım Koyuncu...

Ağlıyor musun?  
Ağla ama,  
İçine dök gözyaşlarını.  
Bozulmasın yüz güzelliğin.  
Boşa gitmesin yılların sürmesi, rimeli,  
Kalemi, pudrası, maskarası, ruju...

Bekliyor musun?  
Bekleme ama...  
Ben beceremem veda konuşmalarını.  
Yazar geçerim.  
Kim bilir ne zaman okursun bunu.  
Belki de arkamızdan ağlar nice okuyucu...

Bekliyor musun?  
Bekle ama,  
Beni bilirsin, hazırlanamam yolculuklara.  
Son anda yetişebildiğim otobüs yoktur benim.  
Vakit gelmedi mi  
Kalkacak son sefere...

Binemeyeceksin, yoksa...

Gitmiyor musun?  
Hadi ama...

Adem Bayar

## Gidiyorum

Gidiyorum...

Alıştığım o çekilmez sessizliklere,  
Seninleyken bile beni bırakmayan uykusuz gecelere,  
En acımasız, en ürpertici yalnızlıklara,  
En dayanılmaz, en dibi görünmez kuytu karanlıklara,  
Gidebileceğim en uzak, en geri dönülmez yollara,  
Ve en ümitsiz dertlerin pençesine,  
Bir daha asla dönmemesine,  
Dalıp gidiyorum....

Gidiyorum...

Artık ne sen durdurabilirsin beni,  
Ne de ben kurtarabilirim kendimi.  
Ne bir daha görebilirim seni,  
Ne de bekleyebilirim peşimden gelmeni.  
Önlenemez bir kayboluştayım şimdi.  
Karmakarışık düşünceler sarmış zihnimi.  
Hiç bilmediğim bir boşluğa, kendimi,  
Salıp gidiyorum...

Gidiyorum...

Her sözünde tekrar tekrar yıkılan gururumu,  
Her ihanetinle sarsılan onurumu,  
Ağlamaktan sıırsıklam olmuş gözlerimi,  
Artık bir anlamı kalmayan hayallerimi,  
Ellerine verip de paramparça alabildiğim biçare yüreğimi,  
Hala nasıl ayakta durduğunu benim bile anlamadığım bu yorgun bedenimi  
Ne varsa senden kurtarabildiğim, hepsini,  
Alıp gidiyorum...

Gidiyorum...

Artık kaybettim aşka olan inancımı.  
Sana sattım seninle harcadığım yıllarımı.  
Ve aldım karşılığında tecrübe denen hayattaki tek kazancımı.  
Bir daha açmam kimseye gönül kapılarımı.  
Oynuyorum yine senden önceki o yalnız adamı.  
Söylüyorum kendim için bestelediğim yalnızlık şarkımı.  
Ve çalışıyorum boş verircesine dünyaya, ıslığımla,  
Çalıp gidiyorum...

Adem Bayar

## **Gitme Diyorum**

'Gitme' desem dinlemezsin, biliyorum.  
Gideceksin, kararlısın, biliyorum.  
Gözlerinle veda ediyorsun bana.  
Yine de, 'benimle kal, gitme' diyorum.

Her aşk gibi bunun da bir sonu varmış.  
Hangi sevda sonsuza kadar yaşanmış?  
Her söz anlamsız, faydasız her şey şimdi.  
Yine de, 'benimle kal, gitme' diyorum.

Sensizlik yıkar beni, ama öldürmez.  
Sen yoksan bu dünya beni güldürmez.  
Seni artık hiçbir şey geri döndürmez.  
Yine de, 'benimle kal, gitme' diyorum

Adem Bayar

## Gitmek Yaşamaktır

Yağmur başladı Ankara'da.  
Yağmur yağmamalıydı oysa.  
En azından bu hafta sonu yağmur beklenmiyordu,  
Beklenmemeliydi, her nasılsa.  
Çözüm dışarı çıkmamak kadar basitti belki,  
Ama yağmurun önemli bir kısmı asitti.  
Asit yağıyordu Ankara'ya,  
Bir Mayıs öğle öncesiydi,  
Okul beni özlemişti, beni çağırıyordu,  
Ben ona hala alışamamıştım da.  
Her zaman istediğiniz yerlere gidemezsiniz  
Ya da istemediğiniz yerler de olabilir kader rotanızda.  
Neyse, gitmek yaşamaktır ya...

Adem Bayar

## **Gitmek Zorunda Olmak**

Gitmek zorunda oluşlardan bıktım artık.  
İstemedenden de olsa başladığım  
Bilmem kaçınıcı gitmek zorunda oluşumdan yazıyorum sana.  
Ayakta durmaktan aciz haldeyim.

Kafamdaki bin bir düşünceanın ağırlığı mı desem buna,  
Yoksa sevdiklerime ve hayata karşı yüklendiğim onca sorumluluğun  
Omuzlarıma uyguladığı baskı mı?

Oradaki yarım kalmışlıklara mı üzölsem,  
Buradaki çözümsüzlüklere mi,  
Yoksa ikisi arasında gidip gelmekten  
Bir türlü vakit bulamadığım  
Yaşanmamışlıklara mı,  
Karar veremiyorum...

Adem Bayar

## Gitmeler Öldürür Aşkları

Her tanıştığım insanda  
Yeni bir yüzüyle beni karşılayan insanlığı  
Ya da yeniden keşfine çıktığım aşk coğrafyasının  
Her bir kilometre taşını  
Kalbimin ömür boyu sürgün hayatı yaşadığı  
Ve müebbet mahkumiyete hapsediği  
Göğüs kafesimin duvarlarına  
Çetereler halinde nakşetseydim,  
Mevcudiyetimin tüm açılımlarında  
Açtığı yaraların izdüşümlerini  
Bütün boyutlarıyla kuşatmaya kafi gelir miydi  
Umutsuz aşklarımın?  
Ve sonu gelir miydi tarifsiz acılarımın?

Kırılganlık testine tabi olmayan hayaller de  
Türeyebilir ya da barınabilir miydi  
Düşünsel uzayımın içbükeylerinde?  
Yoksa neden-sonuç hiyerarşisinden müteşekkil olan  
Bu kümülatif yaşam kalıntıları  
Direnemeyecek miydi zamanın yok ediciliğine,  
Ben ya da bir başkası  
Unutmamak yönlü vaatler verirken unutulana?

Bu dünyadaki asıl sorun, belki de,  
Henüz gidilecek yerlerin bitmemiş olması.  
Bu yüzden hep gitmek vardır  
Her en güzel şeyin tam orta yerinde.

Alternatifi oldukça gitmek yakının  
Ve uzak uzattıkça gelmeyi,  
Yanıdayken özlemek hep mümkün kalacaktır  
Ve unutulacaktır giden, döndüğünde geri.

Zamanla tüm tutkular gibi  
Eşir alıverir vücudu yer değiştirme güdüsü.  
Önemini yitirir rutinin esrarı, sebebi.  
Gitmek vardır sadece, birkaç da aşk ölüsü.

Genelde naaşa saygı gerektirse de edep,  
Ruha islemiştir bir kez gitmenin tüm büyüğü.  
Acedir gitmek, gidilecektir hep.  
Hem aşkların da uzun sürer defin işlemi.  
Her an uyanacaktır sanki, bozulacaktır seremoni.

Bu yüzden ağırdan ve sessizce hallolunur işler.  
Parmak uçlarına basılarak götürülür merhum aşklar  
Ebedi istirahatgahları olacak bir bahçeye.  
Bundan sonra aşksız bir dünya hayatı başlar.  
Ne gidilecek yer vardır, ne de bir lüzum gitmeye.

Her yer karanlıktır artık, uçup gitmiştir kuşlar.  
Bir de aşk aşıkları vardır gidenlerin içinde.

Kılavuz olmaksızın yapılır bu uçuşlar.  
Hiç değilse bu yolcular gitmenin bilincinde...

Adem Bayar

## **Gitmeye Hazırdır Bu Beden**

Sevda sözleri etmeye alışık değil bu lal olasıca dil,  
Tek bildiği yârin karşısında tutulup kalmak.  
Ve de bu kalp dünyayı ateşe vermeye razı değil,  
Tek dileği aşkın ateşiyle tutuşup kalmak.  
Gitmeye hazırdır bu beden, yeter ki git demeyi bil,  
Unutup gitmekten daha mı acıdır ki unutulup kalmak.  
Gidenler için keşke görüldüğü kadar kolay olsaydı  
Unutmak denen fiil,  
Geride bıraktığının yokluğunda yok olup kalmak...

Adem Bayar

## Gitmeyecektin

Yağmurlu bir günde, yürüyordum sahilde.  
Aklımda hatıralar, resmin vardı elimde.  
Akarken gözyaşlarım, anıverdim ismini.  
Tutamadım kendimi, yırtıverdim resmini.

Hani, söz vermiştik, ölene dek sevecektik,  
Beraber ağlayacak, beraber gülecektik?  
Nerde kaldı yeminler, verdiğimiz o sözler?  
Hani, hep birbirini görecekti bu gözler?

Karanlık gecelerde seni aradım, durdum.  
Gökteki yıldızlara ve aya seni sordum.  
Ne olurdu sanki sen gitmeseydin yanımdan?  
Unutamadım seni, çıkmıyorsun aklımdan.

Gitmeyecektin, sen beni terk etmeyecektin.  
Şimdi artık çok, daha önce neredeydin?  
Unut diyorsun, unutmak çok mu kolay sence?  
Vazgeç diyorsun, nasıl vazgeçerim sevince?

Adem Bayar

## Gönül Yarası

Kırık dökük bir ezgi,  
Hafif yanık bir melodi,  
Eskiden kalma birkaç mısra,  
Yarım porsiyon da sen.  
Doyumluk değil,  
Tadımlık istedim senden aşkı.  
Fazlası dokunuyor zaten.  
Son kez aşka yaklaşımaya teşebbüs edişim  
Senin o hudutsuz gururuna takıldı.  
Sonrasını biliyorsun;  
Ne kadar umudum varsa mutluluğa dair,  
Yıkıldı.  
Ve hayallerimi taşıyan gemiler  
Son seferine çıkmışken  
Geleceğe uzanan limana,  
Yakıldı.  
Ah, şimdi bir tutam koysalar avcuma  
O hoyrat gençliğimden.  
Birkaç gerçek dostum olsa yanımda  
Çocukluk günlerimden.  
Geceleri birkaç damla aksa yastığıma  
Ayın renginden.  
Bir demet ışık olsa başucumda  
Sabah güneşinden.  
Ve yarım porsiyon da sen...  
Her seferinde olduğu gibi,  
Bu son sefer de doyumluk değil,  
Tadımlık istiyorum aşkı senden.  
Fazlası yasak zaten.  
Doktorlar böyle yazdılar perhizime.  
Günlük hayatımda kullandığım her şeyi  
Yarım doz alacağım bundan böyle.  
Ömrümün kalanı bu şekilde geçecek.  
Merak etme, bu dert beni öldürmezmiş.  
Süründürürmüş sadece ve yüzümü güldürmezmiş.  
Bir tek belirtisi var;  
Kalp ağrısı.  
Sebebini de bulmuş doktorlar;  
Geçmişte kalmış bir aşk macerası.  
Hiçbir yerde bulunmuyormuş devası.  
Ne İstanbul'u, ne de Ankara'sı.  
Bilmiyorum doktorlar bu derde ne diyorlar.  
Halk arasındaki ismi;  
GÖNÜL YARASI...

Adem Bayar

## **Göz Yaşatıcı Bir Aşktı Bu**

Göz yaşartıcı bir aşktı bu...  
Etkisi hala sürüyor, hepsi bu.  
İç karartıcı duygulara kapılmaya gerek yok,  
Doğru mu?  
Yanlışsam söyle, inanmıyorsan bana,  
Yalan değilse bu aşk, kanıtla.  
Gözlerinin önünden geçip gitti hayatım,  
Neden dur demedin, açıkla.  
Bir gözüm pencerede, bir gözüm aynalarda.  
Saçlarım ağarmadan döner misin köşeyi.  
Artık taşıyamıyorum kalbimin ortasında  
Bana tanımsız acılar tattıran bu şeyi.  
Aşk diyemem adına,  
Sen onu giderken almadın mı yanına?

Adem Bayar

## Glgn

Gezdim aşk coğrafyasını bir uçtan bir uca.  
lkeler, şehirler, caddeler gördüm aşka bulanmış.  
Lakin gönl tatminkar olamadı vardığı hiçbir sonuca.  
Galiba, dedim aşk dedikleri koca bir yalanmış.  
midimin son demlerinde çıkıp gelen gonca,  
Nam-ı diğerkl rengi gonca bana layık olanmış.

Adem Bayar

## Güzele Gazel

Güzele tarif istersen, derim ki aradığın zen.  
Ürperten bir albeni taşar gözlerinden.  
Zarafete ne zaman hasret kalsam ben,  
Evimin denize bakan penceresinden  
Limana yanaşan gemilerden inen  
Eşsiz güzelliklere dalar giderim.

Güzeli bulmak istersen, aramak fiili hem güzelleşir,  
Anlam bütünlüğünü tamamlar hem de, bütün anlamlarla birleşir.  
Zor iken kendimi anlamak, anlatmak da güçleşir.  
Elime yalnızlığın eli değince terk-i diyar edesim gelir.  
Limana yanaşan hayallere dalar giderim.

Adem Bayar

## Haklı

Bu söyledilerimi kayda almayın.  
Düşünürken sesimi kısmayı unutmuşum.  
Ne zamandır düşünmüyordum.  
Sessiz sakın ve huzurlu bir hayattı yaşadığım,  
Ağlamak ve gülmekten uzak bir hayat.  
En taze hayal bile beş senelik bayat.  
Hal öyle olunca, yalnız da olamıyor insan.  
Şöyle başını alıp gidemiyor uzaklara.  
Hayır diyemiyor teferruatına hayatın.  
Kabulleniyor eskinin yeniyeye karşı bin asırlık yenilgisini.  
Bunca hayır severe inat,  
Evet diyemiyor ölüme bir anlık da olsa.  
İnsan işte,  
Ölmek için yaşadığını unutmak üzere yaşıyor.  
Onca methiye cezbetmiyor ölüme olan ilgisini.  
İstekleri bitmiyor nefis efendisinin.  
Halbuki, nefsin nefesi tükeniyor,  
Gidilecek yol, tadılacak haz bitmiyor.  
Mahut illete görmezken gönül mevdi reva,  
Ardı sıra bir ömrün heba olduğu binbir heva,  
Kader nam yed ile buluyor deva.  
İradeden ari  
Kalınca ruh-u firari,  
Sonsuzluğun sonuna kaydoluyor,  
Sirasını bekliyor ki hesabı görülsün bari.

Adem Bayar

## Islak Mektuplar

Tarih 2 Ocak 2003, Perşembe...  
Senden ayrılışımın 105. günü bugün.  
Ben çok ama çok iyiyim.  
Kendime çok dikkat ediyorum.  
Tembihlediğin gibi terli terli su içmiyor,  
Yağmurda dışarı çıkmıyorum.  
Tanımadığım insanlarla konuşmuyor,  
Onlara arkamı dönmüyorum.  
Hani hasretin de olmasa,  
Ya da sen de yanımda olsan  
Her şey dört dörtlük olacaktı ya, neyse...  
Günlerim hep seni düşünmekle geçiyor.  
Ama inan ki, hiç ağlamıyorum.  
Sana tekrar kavuşacak olmam teselli veriyor bana.  
Bir gün bu ayrılık bitecek diye avunuyorum.  
Ve gülümsüyorum o güzel günleri düşünerek.  
Hiç ağlamıyorum.

Sana yazdığım, daha doğrusu yazmaya çalıştığım  
Onlarca mektuptan biri bu.  
Ama ne yazık ki, diğerleri gibi  
Bunu da buruşturup çöpe atacağım.  
Odamdaki üç eşyadan biri olan masamın üstü  
Ve altındaki çöp kutusu dolmuş,  
Hatta yerler de kağıtlarla dolu.  
Her seferinde yazmaya başladığım,  
Ama bir türlü sonunu getiremediğim,  
Tam ağlamıyorum diye yazarken,  
Gözyaşlarımla ıslanan,  
Gözyaşlarımı ele veren  
Islak mektuplarla...

Adem Bayar

## İçimde Uyuyan Şehirlerin İçinde

Ankara uyuyordur şimdi.  
İçinde birçokları vardır beni bekleyen.  
Habersiz çekip gittiğim halde  
Beni kendi halime bırakmayan dostlarım  
Hepsi sağ olsun...

İstanbul da uyuyordur.  
Orda herkes birilerini bekler durur.  
Elbet bu meyanda beni de bekleyenler bulunur.  
Haber verdiğim halde  
Bir türlü gidip göremediğim dostlarım  
Hepsi sağ olsun...

Ordu uykusuzluğun başkentidir.  
Belki de hep bana öyle gelmiştir.  
Ve oradaki bekleyişler içimde uzayıp gitmiştir  
Liman liman...  
Dostun düşmanın tanımı yapılır her gece  
Yastık nezaretinde.  
Biter tükenir her şey, susar yalnızlık bile.  
Dile gelmek istemez havada asılı duran eller...  
Bizzat uğurlayamadığım halde  
Gittiği yere beni de götüren dostlarım  
Hepsi sağ olsun...

Hem sonra, Edirne, Sivas, Konya,  
Diyarbakır, Maraş, Urfa,  
Afyon ve Balıkesir hatta  
Alıkoyar tüm benleri.  
Bir araya gelmeleri  
Sonu olur tüm yolculukların.  
Dünyanın öbür ucundan da herhalde  
Dönmek üzeredir dostlarım.  
Hepsi sağ olsun...

Gittiğim her yere önceden çağırırmışım gibi,  
Geldiğim her yerden gelmeden ayrılırmışım gibi  
Gelir bana.  
Bu gidişler hep gelemeyişler getirir.  
Bu gidişle bu yollar, bu yol ayrımları beni yer bitirir.  
Bu gidiş de elbet bir gün albenisini yitirir...

Adem Bayar

## İhtiyar Gözler

Bu yalnızlık saatinde,  
Dünyanın tam olarak neresinde olduğuma emin olmadığım bir hal içinde,  
Sana yazmak için karşı konulmaz bir istek belirdi içimde.  
Buralara uğrar mısın ömrümün sonuna dek seni beklesem,  
Yolunun buraya düştüğünü görmeye yeter mi ömrüm,  
Ya da senden başkasını görecektedir kararır mı gözlerim bilmem.  
Baktığım herkeste seni mi görüyorum  
Yoksa gözlerimdeki iki damla yaşta mı saklısın  
Ve aslında gözlerimin asıl sahibi olduğun için mi bu karşılaşmalar, yanılgılar.  
Çocukluğumun sebepli sebepsiz ağlamalarını özlemiyor değilim.  
Keşke daha çok ağlasaymış çocukken çocukluğum,  
Şimdi gülerken daha az ağlardı ihtiyar gözlerim...

Adem Bayar

## İki İhtimal Var

İki ihtimal var;  
Ya sen iltifat edilemeyecek kadar güzelsin,  
Ya da ben,  
Doğru yerde doğruları söyleyemeyecek kadar  
Ürkek ve acemi.  
Belki de böylesi daha iyi.  
Ya, iltifatlar anlamsızlıkları ile seni incitirlerse?  
Ya, bir anda büyü bozulur  
Ve sen güzel olduğunun farkına varıp  
Beni incitirsen?  
Varsın sen güzel olduğunu da,  
Bu yüzden sevildiğini de bilme.  
Ben yeterince eminim ya  
Kimi sevdiğimden,  
Ne kadar sevdiğimden,  
Sevip sevmediğimden...  
Gerisi boş.

Adem Bayar

## İkimizin Şarkısı

Bu akşam söz verdim kendime, ağlamayacağım.  
Resimlerimize bakıp avunacağım.  
Yine ikimizin şarkısı olacak dilimde:  
"Bir Allahım var, bir de sen varşın."  
Sesim kısılana kadar söyleyeceğim.  
Ve yine sen geleceksin aklıma.  
Hatırlar mısın, sen de çok severdin bu şarkıyı.  
Belki de seninle tek ortak noktamızdı bu.  
Her fırsatta, her buluşmamızda söylerdik.  
Yorulana dek, bıkana dek,  
Yarın akşam için sözleşip ayrılana dek.  
Bu en uzun ayrılığımız, biliyor musun?  
Daha acısı, en son ayrılığımız.  
Bir daha ayrılmayacak olmamız sevindirmiyor beni.  
Bir daha kavuşamayacağımıza üzülüyorum.  
Hani derdin ya, 'bu şarkıda anlatılan bizim hikayemiz,  
Bu şarkıdaki aşıklar biziz' diye.  
Yalanmış, hepsi yalanmış bu sözlerin.  
Bu şarkıda ayrılık yok, ama biz ayrıyoruz.  
Bir bilsen, ne çok isterdim  
Seni hiç tanımamış olmayı.  
O gün seninle çarpışmamış,  
Etrafa dağılan kitaplarını toplayıp eline tutuşturmamış,  
Defalarca özür dilememiş,  
Kendimi affettirebilmek için  
O ilk randevuyu vermemiş olmayı,  
Bilsen ne çok isterdim.  
Neyse, şimdi bunları konuşmanın bir anlamı yok.  
Ne zamanı geri döndürebilmek mümkün,  
Ne de olanları unutabilmek, nasıl olsa.  
Hasretine alışmaya başlasam iyi olur.  
Keşke, bütün bunları hiç yaşamasaydık.  
Keşke, ikimiz de yalan söylemeyi,  
En azından duygularımızı saklamayı  
Biraz olsun becerebilseydik.  
Keşke aşkların ömrü daha uzun,  
Ayrılıklar daha kısa,  
Gözyaşlarımız da, yalnızca ve yalnızca  
Mutlu anlarımızda gözlerimizi nemlendiren  
Birer mutluluk ifadesi olabilseydi...  
Ama olmadı, olmayacak da.  
Anlaşılan, bu akşam da, her zaman olduğu gibi,  
Kendime verdiğim sözü tutamayacağım.  
Yine, gözyaşlarıma hakim olamayıp,  
Ağlayacağım...

Adem Bayar

## İlan-ı Aşk

Sen benim en değerli varlığımın.  
Hayatımın vazgeçilmezi oldun ilk günden beri.  
Bir sene önce karşılaştık seninle.  
Ömrümün senden öncesini  
Seni aramakla geçirmeme değdi, doğrusu.  
İnanıyorum, telafi edeceğiz kayıp yıllarımızı.  
Sen de inan buna.  
Seni hiç ayırmıyorum yanımdan, ayırmayacağım da.  
Aramıza bazen mesafeler girse de,  
Aklımdan çıkmıyorsun gurbet ellerde.  
Bizi ayırmaya kimsenin ne gücü yetecek,  
Ne de parası.  
Seninleyken öylesine mutlu oluyorum ki,  
Bazen üzsen de beni,  
Üzüntülerim bile senin gibi çocuksu.  
Sen, her gittiğim yerde benimlesin  
Ve öyle olacaksın.  
Evimin en güzel köşesi senin yerin  
Ve kalbimin her hücresi.  
Hele bazen dizlerimin üstüne alıyorum ya seni,  
Tarifi imkansız bir mutluluk bu.  
Çoğu gece yatağında uyuyorsun benimle.  
Gecemi aydınlatıyorsun  
Aysız, yıldızsız, ışıksızken etrafım.  
Senden hiç sıkılmıyorum.  
Çünkü benden hiçbir şey istemiyorsun.  
Hiç almadan hep verebilmeyi  
Öğretebilsen keşke insanlara.  
Ama sen onlar gibi değilsin.  
Onlar da senin gibi olamazlar isteseler bile.  
Sen başkasın, bambaşka.  
O kadar iyisin ki,  
Dünyayı ayağıma getirirsin ortam buna uygunsa.

Sen benim her şeyimsin.  
Arkadaşımdan, eşimden dostumdan kıskandığım,  
Paylaşamadığımsın.  
Bencillik benimki işte.  
Herkesin bir kötü alışkanlığı vardır ya,  
Benim kötü alışkanlığım da sensin.  
Seni başkalarıyla birlikteyken öyle kıskanıyorum ki...  
Çünkü seni incitmelerinden korkuyorum.  
Neyse, artık kapatmak zorundayım.  
Uyumalıyım artık.  
Yarın sabah erken kalkacağım.  
Bilirsin işte, okul iş derken,  
Akşamı bulacak, mavi düğmeye basıp  
Seninle bağlantı kurmam.  
İyi geceler benim canım, her şeyim  
Diz üstüm...

Adem Bayar

## İmkansızlıklar Tükenirken

Seni kırmak ölümümdür, bilirsin.  
Bilirim ki ölümümü bilmek seni üzecek.  
Ama bir ihtiyaçtır ölümden bahsetmek.  
Bronz bir ölümdür ilk akla gelen,  
-Ki burada artık aktif değildir beden.  
Asıl vahim olansa ruhun ölümü kabullenişidir.  
-Hayallerimizle başlar duygusal dünyamızın ölümü,  
İlk terk eden hayallerdir beden gemisini.  
Asıl ölüm imkansızlıkların tükenişidir.  
Ve seni üzme böylesine imkansızken  
Ve ölümüm seni üzecekken  
Ve imkansızlıklar tükenirken...

Adem Bayar

## İnadına

Yazdıkça kayboluyorum.  
Kendimi bilmediğim de oluyor bazen,  
Kendime gelememeyi istediğim de.  
Ama burdayım işte.  
Özünden koparttım ben uzantısını,  
Ekledim tüm sensizliklere.  
Hiçten öteye geçmekti maksadım,  
Biraz da olsa uzaklaşabilmek şu andan,  
Bir an da olsa uzakları anlamak,  
Sol yanıma değil hep, öteki yanlarımı da dinlemek,  
Huzurda hazır olmayanları da sayabilmek,  
Bizleşebilmek...

Hep merak ederdim ben de:  
Herkes gibi miyim, olmalı mıyım ben de?  
Bir şeyler dökecek miyim  
Askerin hatıra defterine?  
Ölümüm diğer orta halli çocuklarınkı gibi mi olacak?  
Benim gibi düşünmeyen bir kurşun mu bulacağım...  
Oysa ben babamla da hiç anlaşılamam,  
Abimin her yaptığını eleştiririm,  
Annemi beğenmem...  
Ama bizim oralarda ölümler Azrail malıdır,  
İsrail değil!

En son ne zaman böyle dediğimi düşünüyorum da,  
Sözlerim başkalarınıninkilere karışıp  
Boğacak oluyor zavallı ve biricik belleğimi.  
Dedikleri doğru galiba, ölüyorum.  
Hatta son nefesim bu.  
Aslında tüm ölümler masum  
Ve tüm sebepler kirli.  
Öyleyse nerde, nasıl, niçin öldüğümüz  
Ne kadar önemli?  
İstatistiksel veri olmanın dışında  
Bir anlam taşıyamamışsa  
Bundan önceki yaşam ve ölümler,  
Tarzım değil ama,  
Ölümün tonları bu şiirin sonuna  
Gayet iyi gider.

Adem Bayar

## İstemek-sizin

Hassasiyetlerimin takıntı halini almalarına seyirci kalmak ne acı.  
Bir şeyleri yoluna koymaya çalışırken göz ardı ettiğim  
Küçük ayrıntılar yön verse de hayatıma,  
Buna kayıtsız kalmaya çalışmak niye?  
Hiç yardımcı olmuyorsunuz dostlar,  
İçinde bulunduğum içimdeki gelişkilerden kurtulmama.  
Çok şey mi istiyorum acaba  
Sevdiklerimden, seveceklerimden, kendimden ve hayattan?  
Yoksa hiç isteyemeyeceğim güzelliklere  
Yer kalmayacak mı hayatımda?

Adem Bayar

## İtina ile Boş Verilir

Ne demiştik?  
'Sonsuza dek ayrılmayacağız.  
Bu aşkı ve birbirimizi ölümsüz kılacağız.'  
Güzel demişiz...  
De...  
Bir şeyi unutmuşuz;  
Ölümsüz aşk yok ki.  
Fani bedenlerin geçici olarak birbirini tatmini var.  
Onun da literatürdeki adı ve yeri ayrı.  
Neyse, konuşmak faydasız gayrı.  
Yeni tanıştığım bir arkadaşımın tavsiyesi üzerine  
Boş vermek en iyisi aslında.  
Aşkın bittiği yerde ve ayrılık faslında,  
Her şeyin ne kadar boş olduğunun aslında  
Ve ölümün tek hakikat olduğunun sırrına erilir.  
Sır değildir bu halbuki.  
Unutulur sadece zaman içinde.  
Öyle ki,  
Kabir ya da hasta ziyaretlerinde,  
Cenazelerde akla gelir.

Bu, hem bir nefis-i tenkid,  
Hem de bir başkaldırı ilanıdır....

Varsa aksi yönde bir iddia sahibi,  
Zahmet olmazsa düşünsün biraz.  
Aşk, tüm zamanların en beyaz  
Yalanıdır.  
Sanmam ki gelsin makul bir itiraz.  
Aşkın hallerinden sual mi eden var?  
Aranınca bulunmayan,  
Bulununca kıymeti takdir olunmayan  
Bir travma olduğu bilinir.  
Kimi hazırlıksız yakalanır,  
Kimi davet üzere aşka gelir.  
Nadiren murada erilir,  
Genellikle tövbe edilir.  
Sonra eski tövbeler bozulur,  
Eski defterler açılıp okunur,  
Eksik kalan acılar aranıp bulunur,  
Gözyaşı kotası doldurulur.  
Derken daha büyük yeminler edilir.  
Bu kısır döngü son nefese kadar da sürebilir.  
Neyse, bazen herkesin iyiliği için boş vermek gerekebilir.  
Yoksa dertten ömür, sözden kalem tükenir.

Bu bir tükenişin son demidir...  
İtina ile boş verilir...

Adem Bayar

## Kaderim B yleymiş

Hayatım boyunca yüzüm g lmedi,  
Yüreğim mutluluk nedir, bilmedi.  
Dostlarım terk etti, geri gelmedi,  
Kaderim böyleymiş, ben ne yapayım?

Hayatım boyunca ağladım durdum.  
Kendime hep aynı soruyu sordum;  
Herkes vurdu bana, ben kime vurdum?  
Kaderim böyleymiş, ben ne yapayım?

Hayatım boyunca talihim kara,  
Ruhumda fırtına, kalbimde yara.  
Ben mi sebep oldum bütün bunlara?  
Kaderim böyleymiş, ben ne yapayım?

Hayatım boyunca her g n m mutsuz.  
Aldığım her nefes yorgun, umutsuz.  
Karanlık geceler geçer uykusuz.  
Kaderim böyleymiş, ben ne yapayım?

Hayatım boyunca yaşamadım ki.  
Mutluluk yolunda koşamadım ki.  
Kader engelini aşamadım ki.  
Kaderim böyleymiş, ben ne yapayım?

Hayatım boyunca tek dostum keder,  
Yaralı yüreğim feryatlar eder,  
Ağlayan hep benim, ağlatan kader,  
Kaderim böyleymiş, ben ne yapayım?

Adem Bayar

## **Kadermiş**

Mutluluk dolu günlerim geride kaldı.  
Yaşanan o güzel anlar sanki masaldı.  
Bir el seni benim elimden çekip aldı,  
Anladım ki, o meçhul el kadermiş, kader...

Ben sadece seni sevdim, suç mudur sevmek?  
Günah mıdır birini seviyorum demek?  
Bir sel vardı ki, amacı seni götürmek,  
Anladım ki, o meçhul sel kadermiş, kader...

Şimdi seninle aramızda uçurumlar var.  
Gülleri solmuş kalbim halâ seni arar.  
Bir yel seni çok uzaklara götürdü, yar,  
Anladım ki, o meçhul yel kadermiş, kader...

Adem Bayar

## **Kalbim Tatile Çıktı**

Kalbim tatile çıktı,  
Geriye dönmeyecek.  
Aşk işini bıraktı,  
Bir daha sevmeyecek.

Vazgeçecek sevmekten,  
Artık rahat edecek.  
Dizlerini dövmekten  
Kurtulup sevinecek.

Belki yalnız kalacak,  
Belki de ağlayacak.  
Ama aşk olmayacak,  
Kalbimi yakmayacak.

Ne gideni sevecek,  
Ne sevdiği gidecek.  
Bu kez kalbim gidecek,  
Bu kez kalbim vuracak.

Kalbim tatile çıktı,  
Gitti Kapadokya'ya.  
Jübilesini yaptı,  
Veda etti sevdaya.

Uzanacak kumsala,  
Güneşi seyredecek.  
Boş verecek dünyaya,  
Gününü gün edecek.

Belki yalnız kalacak,  
Belki de ağlayacak.  
Ama aşk olmayacak,  
Kalbimi yakmayacak.

Ne gideni sevecek,  
Ne sevdiği gidecek.  
Bu kez kalbim gidecek,  
Bu kez kalbim vuracak.

Adem Bayar

## Kar Çiçeği'ne Mektuplar-1

Bu ilk sınavım, kar çiçeği.  
Bugüne kadarki tüm sorular, cevaplar,  
Tanımlar geçersiz benim aşk lüğatımda.  
Unuttum bütün bildiklerimi, bilmediklerimi.  
Yeni baştan tanımlıyorum  
Başta kendim olmak üzere  
Bildiğim ve bilmediğim her şeyi.  
Zor oldu karar vermem,  
Ama emin ol,  
Uygulama aşamasındaki zorluk derecesini  
Hiçbir büyüklük ifadesi sembolize edemez.  
Tasavvur etmeye çalışmak bile ürkütür beni;  
Israrım da fayda vermez,  
Feragatım da.

Adem Bayar

## Kar Çiçeği'ne Mektuplar-2

Nereden başlayayım be kar çiçeği?  
Öylesine doluyum ki,  
Nasıl başlasam bilemiyorum anlatmaya.  
Hiç güneşin seninle ilgilenmediği hissine  
Kapıldığın oldu mu senin?  
Ya da, karların artık  
Senin için yağmayacağını anladığın?  
Hani, nerede olduğunu bilirsin ama  
Gidemezsin yanına.  
Yanında olsan da, dokunmak şöyle dursun,  
Başını ondan tarafa çeviremezsin bile.  
'Keşke' dediğin anların mazereti nedir, bilir misin?  
Olmaz ya, günün birinde çağırsa seni yanına,  
Gidebilir misin?

Adem Bayar

### **Kar Çiçeği'ne Mektuplar-3**

Dinle beni kar çiçeği...  
Son kez ıslanıyorum bu şehrin yağmurunda.  
Karşı dağdan son gün batımı bu, şahit olduğum.  
En kalabalık caddesindeyim bu koca şehrin.  
İki yanda mahşeri bir insan seli akıp giderken,  
Ben inadına yalnız,  
Ben bir başıma,  
Ben ölümüne yalnızım.  
Sen yoksan kimse yok;  
Bu insanlar, bu şehir yok, ben yokum.  
Anla beni kar çiçeği;  
Ne şu engin deniz,  
Ne bu delicesine yağın yağmur  
Soğutmaya yetmez yangınlarımı,  
Sanadır susuzluğum...

Adem Bayar

## Kar Çiçeği'nin Tanımı

Adını bir şiirimden almıştı.  
Çok sevdiğim bir hayale benziyordu.  
Ne yazık ki beni hiç sevmiyordu.  
Aramızdaki ilişki bundan ibaretti.  
Aramızdakine ilişki denemezdi, daha doğrusu.  
Ama sonuçta, aramızda bir şeyler vardı, yaşanmıştı.  
Karşılığı olmayan, tanımlanamayan bir şeyler...  
Her şey bir Etlik sonbaharında başlamıştı.  
Bir gariplik vardı bende o zamanlar, hissediyordum.  
Sıradanlık bulaşmıştı üstüme başıma.  
Okulda ve nüfus kütüğünde var olan  
Bunun dışında bir anlam ifade etmeyen  
Bir alelade kayıttım ben onun için.  
Yalnızlık ve üşümek gibi  
Birtakım metafizik haklarım vardı.  
Ve sevmek...  
Özellikle sevmek külliye yasaktı.  
Her şeyin ve herkesin  
Bir amaç doğrultusunda var olduğu,  
Varlığını sürdürdüğü bu gök kubbe altında  
Ona düşen keyfince yaşamak ve dilediğini sevmek,  
Bana düşense gölgelere sığınıp ağlamaktı.  
Neler neler istedim, bir bilse;  
Onun gölgesi... kölesi... prensi olmayı.  
Benim ne eksikim vardı ki Mecnun'dan?  
Onun Leyla'dan fazlaları olduğunu da hesaba katarsak...  
Tabi, bir de ben anlatabilseydim bütün bunları...  
Ama anlatamadım.  
Sustum  
Ve kaçtım.  
Ona şiirler yazdım;  
Adresini bulmamış,  
Postalanmamış,  
Zarflanmamış, pullanmamış  
Bazısı hiç kaleme alınmamış.  
Ona mektuplar yazdım cevap beklemeden.  
Ondan hiçbir beklentim olmadı, olamazdı.  
Ve belki de bu benim tek hatamdı.

Adem Bayar

## Kavuşma Anı

Çiçekler baharı müjdeler ya,  
İnsan yaşadığının farkına varır.  
İçlerinden en güzeli beni sever ya,  
İki cihan benden aşk ilham alır.

Bugün de diğerlerinden farksız.  
Uzakları yakın eder o billur sesin.  
Duymadığım anlar öyle anlamsız,  
Duyduğumda hayat veren nefesin.

Daha dün yanındaydı bu deli yürek.  
Şimdi sensiz atmayı nasıl öğrensin?  
Bilmesem ki mutlu günler gelecek,  
Yine de son anımda anacağım sensin.

Ve, ölüme rağmen yaşamalı insan.  
İnadına aramalı alnına yazılanı.  
Bil ki şu an hala nefes alıyorsam  
Buna sebep; beklediğim kavuşma anı.

Adem Bayar

## Kazanırken Kaybenedenler

'Ölmeden önce yapılacaklar listesi' hazırladı,  
Ölmeden önce listeyi tamamlayamadı.  
"Kimin hakkına girmişsem, helalleşmeliyim" dedi,  
Hafızası elvermedi.  
Kendinden başlamaya karar verdi helalleşmeye.  
Ona da ömrü vefa etmedi.  
Sordu kendine:  
"Değdi mi bunca kavgaya, cedelleşmeye?"  
Gerçeği itiraf etmeye dürüstlüğü yetmedi.  
"Çocuklarıma daha iyi bir gelecek..."  
Kendini hep böyle avuttu durdu.  
Evi geçindirmeliydi ya erkek,  
Kadın dediğin de evinde otururdu.  
Ama bu klişelere de bütçesi geçit vermedi.  
Sonunda, büyük laflar ettiğiyle,  
Ettiği lafları yuttuğuyla kaldı.  
Aile huzuru nedir, bilmedi.  
Çocukları dahil hiç kimse onu sevmeydi.  
En kötüsü de bunları bilerek yaşamak değil,  
Bunları değiştiremeden ölmekti.  
Korktuğu gibi de oldu.  
Bir ikinci vakti okundu salası.  
Arkasından lakırdılar; semtin en ukalası...

17.07.2024, Ankara

Adem Bayar

## Keçiören'de Gün Batımı

Keçiören'de gün batımı...  
Sessiz sessiz ağlıyor içimdeki çocuk.  
Yaralar kabuklaşmış dizlerimde,  
O eski oyunlardan kalma birer anı,  
Çabucak iyileşiveren her seferinde.  
Şimdi ne yüreğimin bu dinmeyen kanı,  
Ne de, bu acı tanıdık...

Keçiören'de gün batımı...  
Durup durup uyanıyor içimdeki paranoyak.  
Kuşkular dolanıyor beynimde.  
Ara sıra izlendiğimi hissediyorum.  
Adımlarımı sayıyorum merdivenlerde.  
Kaldırım taşlarında seksek oynuyorum,  
Çizgilere basmak yasak...

Keçiören'de gün batımı...  
Usul usul yol alıyor içimdeki yolcu.  
Yarın başka bir yerin sabahına uyanacağım.  
Bıktım artık gitmek zorunda oluşlardan.  
İstemedenden de olsa başladığım  
Sondan kaçınıcı gitmek zorunda oluşumdayım şu an?  
Kim bilir, belki de sonuncu...

Keçiören'de gün batımı...  
Gitmek istemiyor artık içimdeki yorgun.  
Her durakta yarım kalmışlıkların acısı.  
Yolumu gözlüyor geride bıraktıklarım.  
Ben ki yabancı diyarların yabancı,si,  
Kendi evimde bile saklanırım.  
Kendime yakalanmaktır tek korkum...

Keçiören'de gün batımı...  
Küskün küskün dolanıyor içimdeki delikanlı.  
Mevsim rüzgarlarına kapılıyor gönlüm.  
Aklım göçmen kuşlarla zaman geçirmekte.  
Ben bu zaman mezarlığına ne umutlar gömdüm.  
Anladım ki, ben onu değil o beni öldürmekte.  
Ömrüm, geçmişinin üstüne diz çöküp ağlayan bir zavallı...

Keçiören'de gün batımı...  
Ezan sesiyle ürperiyor içimdeki ihtiyar.  
Kuşlarınkine karışan çocuk sesleri duyuyorum.  
Takvimden düşen her yaprakla yaklaşırken sona,  
'Yarına çıkar mıyım' düşüncesiyle uyuyorum.  
Sanki bir şeyler eksikmiş gibi geliyor bana.  
Biliyorum, ödemesi gecikmiş bazı borçlarım var...

Keçiören'de gün batımı...  
Yalnızlıkta kayboluyor içimdeki yalnız.  
Sebepsiz kaprisler yapıyorum dostlarıma.  
Beni mutlu görmelerini istemiyorum.

Şubat ayaz çekmiş umutlarıma.  
Yalnızlıktan başka bir ümit beslemiyorum.  
Sanırım, bu durum tabiatımla tutarsız...

Keçiören'de gün batımı...  
Anılar denizinde boğuluyor içimdeki aşık.  
Sevda gemileriyle açılıyorum enginlere.  
Pişmanlıklarına yelken açıyorum.  
Nice gönlü fakir kendi zenginlere  
Rastladığım yerlerden şimdi kaçıyorum.  
Aklım allak bullak, ruhum karmakarışık...

Adem Bayar

## Kendime Dert

Hangimiz yere bakarak yürüyoruz ki...  
Birbirimizin yüzünde aradığımız ne? Günahın ta kendisi.  
Baktıkça gözlerimiz de, yüzlerimiz de kirleniyor.  
Bakmak eylemi de bundan nasibini alıyor.

Hangimiz giyinişimize dikkat ediyoruz?  
Daralıp kıaldıkça çağdaşlaşan elbisemiz  
Vücudumuzu örtmek dışında her fonksiyona kavuşurken,  
Sahi biz ne zaman örtünmekle emrolunacağız?

Seslerimizi yükseltmemiz öğütlendi bugüne dek bize.  
Peki nefse hoş gelen her sese kulak mı vereceğiz.  
İlahi seslere daha ne kadar kapatacağız duyularımızı,  
Sıkıcı mı gelecek hep ve kısılacak mı ezan sesleri?

Tinsel ihtiyaçlarımıza tensel olanları mı ikame edeceğiz ömür boyu,  
Olmayacak mı bizim de af dileme ihtiyacı duyacağımız hatalarımız,  
Ya da hep yanlış mercilere mi vuracağız akılsız başlarımızı?

Uykularımız ne zaman ıslanacak,  
Ne zaman atalarımıza bakıp utanılacak şeyler yapmaktan usanacağız?  
Kimse görmeyecek mi gerçeği,  
Yanıyoruz dumansız.

Adem Bayar

## Kırıklara Alışmak

Lakin ben de masum sayılmam zaman nezdinde.  
Benim de yarım bıraktıklarım var, hatta hiç başlamadıklarım.  
Budur evet tüm kaygım iki cihan üstünde;  
Kalmasın tasaya, gama, kedere aşına olmadık yanımlar.  
Başka zaman olsa kalmayı denerdim fakat,  
Gün devranı seyran günü değil modaya uyma günü.  
Bu aralar gitmek moda çıkmazlara inat.  
Gülüşler sahte, dostluklar yapmacık, espriler bayat.  
Herkes kendine göre olmasa da oynuyor rolünü.  
Gideni oynamak bu temsilde de bizeymiş kismet.  
Yazımı yazan kalemi bulsam kıracağım.  
Oysa ne yazı, ne kalem, ne de yazan bana düşman.  
Ben vefasız aşkların elinde gönüllü bir oyuncayım.  
Bu yüzdendir bir kırıktan diğerine pervasızca koşmam.  
Dış dünyayı bilmem ama bende mevsim hazan.  
Zaman hep sabitken çekilir gibi değil hayat.  
Yolunu şaşırmış bir kelebekle hemhal olurum bazen.  
Kırıktır bende ki kalp, ondaki bir çift kanat.  
Rüzgarın şiddeti ve yönü kontrolümüz dışındayken,  
Kırıklara alışmaktır yaşamak denen sanat.

Adem Bayar

## **Kimin Aşkı Büyük?**

Söyleyin, kimin aşkı daha büyük,  
Söyleyin, kim daha fazla seviyor,  
Benim gözlerim yaşlı, boynum bükük,  
O benden başkasıyla evleniyor.

Daha ayrılalı on gün olmadı,  
Başkasını buldu, ona gidiyor.  
O büyük sevgiden eser kalmadı,  
O benden başkasıyla evleniyor.

Ben ağlamayayım da kim ağlasın?  
Benden başka kimin yüreği yansın?  
Kimin aşkı büyük, herkes anlasın;  
Ben ona ağlarken, o evleniyor.

Adem Bayar

## **Kimliğimi Bırakıp Gitsem**

Kimliğimi yanımda taşımaya başlayalı beri,  
Eskisi kadar korkusuz,  
Hesapsız değil artık attığım imzalar.  
Sanki kalbime çöken yalnızlık hissi yetmezmiş gibi,  
Tüm şehrin üstüme gelmesi ne de adil, değil mi?  
Çıkar ilişkileri, yanlış anlamalar,  
Arızı kaygılar, malayani kavgalar...  
Sizce de bu dünya  
Terk edilmeyi hak edecek kadar zelil değil mi?

Adem Bayar

## **Kimsesizim**

Yokluğuna nasıl dayanırım ben?  
Sensiz yaşayamam, ne olur gelsen?  
Mutlu olmak varken yalnızlık neden?  
Kapılar kapalı, ben kimsesizim...

Yüreğim yas tutar, yüreğim ağlar,  
Sel gibi boşanan gözyaşım çağlar.  
Unuttu dostlarım, gitti insanlar.  
Kapılar kapalı, ben kimsesizim...

Yalvarırım artık geri dön bana.  
Seviyorum seni, vurgunum sana.  
Muhtacım bir tanem senin aşkına.  
Kapılar kapalı, ben kimsesizim...

Yanıyor yüreğim, yine sensizim.  
Senden bana kalan solmuş bir resim.  
Feryat ediyorum, çıkmıyor sesim.  
Kapılar kapalı, ben kimsesizim...

Adem Bayar

## **Köle miyim Ben?**

Uçsuz bucaksız bir dert deryasında  
Umutsuzca giden bir gemiyim ben.  
Sonu gelmeyen bu aşk rüyasında  
Aşık mıyım, yoksa köle miyim ben?

Yaşamak da haram bana, gülmek de.  
Kabuslar uykularımı bölmekte.  
Aklıma hep aynı soru gelmekte;  
Aşık mıyım, yoksa köle miyim ben?

Bu nasıl bir sevda? Sanki işkence...  
Ceza mı çekilir böyle sevince?  
Söyler misin bana, neyim ben sence,  
Aşık mıyım, yoksa köle miyim ben?

Adem Bayar

## Mutluluklar Dilerim

Haftanın son akşamı, bahar aylarında,  
Yine hüznün vardı Ordu'nun limanında.  
Bir kez daha yeniliyor kadere sevgi.  
Boşuna sevmişim, bir daha göremem belki.

Ben zaten hiç gülmedim ömrüm boyunca,  
Kader hiç güler yüz göstermedi bana.  
Güzel günler benim için erişilmez, hayal,  
Mutluluklar güle güle, gülüm sana hoşça kal.

Ayrılık neden gelmiş bu güzel dünyaya?  
Neden sanki kavuşamaz Mecnun Leyla'ya?  
Bu gözyaşlarımdan kaderim mi sorumlu?  
Yine aldı seni benden, büktü boynumu.

Hiç sevememişsin, tanımamışsın beni.  
Oysa bir bilsen, ne çok seviyordum seni.  
Yıkıldı hayallerim, ziyan oldu gençliğim,  
Başka bir şey diyemem, mutluluklar dilerim.

Adem Bayar

## Müstafi

Aşk adına tüm sözler söylendi, tüm şiirler yazıldı.  
Söylenecek yeni bir şey kalmadığı da söylendi.  
Aşktan ölen de oldu, aşkı öldüren de.  
Karşılıksız da sevildi, üç kişilik de.  
Şimdi ben ya da bir başkası ne söylesek, ne yapsak,  
Daha önce denenmiş olacak.  
Buna bir son vermek lazım.  
Bir Necip Fazıl, bir Nazım  
Olamayacağız hiç birimiz.  
O halde bundan vazgeçmeliyiz.  
Şiire aşk eden kim varsa usta, çırak, hamal  
İstifa etmelidir, derhal!  
İlk istifa şiirini okumuş oldunuz.  
Şimdi lütfen içinizdeki şairi bulunuz.

Adem Bayar

## Ne Desem?

Yazmayayım diyorum,  
Yazık etmeyeyim kalem kağıda,  
Ama tutamıyorum kendimi.  
Bir türlü engel olamıyorum  
İçimde biriken duygu selinin  
Yatağını yıkıp taşmasına.

Almayayım diyorum adını ağzıma,  
Kokunu yatağıma,  
Hayalini rüyama her gece.

Açmayayım diyorum kapımı hiç kimselere  
Ve her çalışında telefonumu  
Sen misin ümidiyle.

Bakmayayım diyorum resmine,  
Gözlerinin içinde aramayayım  
Asla geri gelmeyecek  
Çocukluk yıllarımın saflığını  
Ve gençlik yıllarımın hoyratlığını  
Her seferinde.

Anmayayım diyorum seni  
Eski nağmelerinde bir alaturka şarkının,  
Ya da olmadık anlarında  
Olmadık yerlerinde bir beyn-el-alemin seferin,  
Gelmen bu seferlere engelmış gibi.

Atmayayım diyorum adımımı  
Hiçbir güzellikten içeri,  
Zira hepsinde bir şeyler bırakmışsın  
Onlara her dokunuşunda.  
Oysa ki en büyük hatıranı  
Bizzat kalbim, ruhum  
Ve bunları taşıyan bedenim  
Yaşayıp, yaşatmakta.

Kurtulayım diyorum hepsinden bir çırpıda.

Kaldıramadığım da olmuyor değil  
Sensiz giderek artan ağırlığını bu hayatın.

Kalmayayım diyorum daha fazla  
Bir yerlerinde sana uğrama ihtimalim olan  
Ve sırf bu yüzden terkimi tehir ettiğim  
Bu fizik alemde...

Adem Bayar

## Ne İsterdim, Biliyor Musunuz?

Zamana söz geçirebilmeyi.  
Bazı anları hiç yaşanmamış gibi kısa tutabilmek adına.  
Onu görmeden geçen onca saat  
Hiç yaşanmamış olabilseydi.  
Hayatımın ondan önceki kısmı silinseydi bir anda.  
Ve bazı anları da hiç yaşanmamış gibi uzun tutabilmek adına.  
Zamanı hiçe sayarcasına anlık ve sonsuz.  
O kadar uzun ki, öncesi hiç olmadı, sonrası da olmayacak.  
Her karşılaştığımız anı böyle dondurabilmeyi.

Rüzgâra söz geçirebilmeyi.  
Benim yapamadığımı yapıp,  
Onu, bana çektirdiklerinden haberdar etmesi için,  
Hiç kimseye duyurmadan.  
Ve umutsuzluğa düştüğüm anlarda,  
Bir nebze de olsa onun kokusunu getrisin diye bana.  
Onun nefesini kalbimde duyabilmek ne büyük mutluluk,  
Hep gülen gözlerinin derinliğinde aramak kendimi.

Kendime söz geçirebilmeyi, en nihayetinde.  
Bilirsiniz iste, daha sakın kalabilmek için.  
Onunla karşılaşmak için fırsat kollamakla  
Görür görmez yolumu değiştirmek arasında  
Ve yalnızlıkla onsuzluk arasında bocalamamak için.  
-Bir tercih yapmam gerektiğinde,  
Onunla ya da onsuz olmak benim elimde olmadığına göre,  
Herhalde tek seçenek kalıyor geriye.

Adem Bayar

## Nedir?

Nedir...

Şiir yazmak dediğin,  
İçini dökmek midir?

Şiir okumak dediğin...  
Şairle konuşmak mıdır,  
Kendini dinlemek mi?

Şair olmak dediğin...  
Anlatamayanlardanım demek midir,  
Dediğini anlatamamak mı?  
Anlatamadım, umarım...

Demek dediğin...  
Susmamak mıdır,  
Şöylemek mi?  
Öyleyse sus şimdi.  
Seni dinliyorum...

Gelmek dediğin...  
Gitmemek midir,  
Kalmak mı?  
Keşke hiç gelmeseydin.  
Ne kalırdın, ne giderdin şimdi.  
İkisi de birbirinden zulüm...

Bulmak dediğin...  
Kaybetmemek midir,  
Aramak mı?  
Bende ne arıyorsun,  
Beni çoktan kaybetmedin mi?  
Bulunca bana da haber ver  
Bende, beni...

Bilmek dediğin...  
Unutmamak mıdır,  
Hatırlamak mı?  
Bilmiyorsun hiçbir şeyi.  
Unutmamı istiyorsun.  
Seni her unuttuğumda  
Kendimi hatırlıyorum,  
Bende unuttuğun seni...

Gölmek dediğin...  
Ağlamamak mıdır,  
Kahkaha atmak mı?  
Gölüyorsun şu an...  
Gözyaşlarıma sanırım.  
İçimden kahkahalar atmak gelse de,  
Ağlamak için henüz erken.  
Hele bir git de,

Kendi kendime güleyim...

Olmak dediğın...  
Yok olmamak mıdır,  
Son bulmamak mı?  
Yok olup giderken zaman,  
Olup bitenlere ne demeli?  
Sabahı olmayan geceye  
Nasıl son gece demeli?  
Bu son olsun...  
Yok, olmadı bu aşk...  
Yok olmadı...

Sevmek dediğın...  
Eğer beni sevdiğini söylüyorsan  
Ve eğer bu söylediğın sevmekse...  
Böyle olmamalı.  
Dokunmak dediğın candan olmalı,  
Tenden değil.  
Duymak, görmek, koklamak...  
Maddesel olmamalı,  
Ötelere geçmeli.  
Bu bizim yaşadığımız, her neyse,  
Sevmekten öte bir şeydi...

Adem Bayar

## Nihayet

Ama beni alıkoyan çok şey var  
Bilmemekle ödüllendirildiğim.  
Masalın en güzel yerinde çekip gidebilecek kadar  
Gerçekçi miyim örneğin.  
Dev boyundaki aynalardan akseden  
Cüce görüntüm mü kurtaracak dünyayı,  
Kurtulmayı istemeyip  
Dünyayı yakacak Neronlara rağmen üstelik.  
Başboşluklarında uğradığı alışkanlıklarından  
Kim kurtaracak bu cüce gölgeyi,  
Sahipsiz aşkları tutup kolundan  
Hesap sormayacak mı ben biçaresinden?  
Sadece kendi üstüne düşen bir gölgeyim ben.

Adem Bayar

## **O Kendini Biliyor**

Uyu sen artık...  
İçimdeki romantik.  
Uyu da akıl başa gelsin.  
Ağla artık istersen,  
Ağla da gözüm yaşa gelsin.  
Anla artık, bekleme.  
Beklenen mi var da gelsin?

O kendini bilmiyor...  
Bilse çoktan dile gelirdi...  
O sevildiğini bilmiyor,  
Bilse zaten aşka gelirdi...  
Beklediğini bilmiyor,  
Yoksa bekletmeden çıkagelirdi...

Siz bakmayın içimdekine.  
Romantizm akımının etkisinde.  
Romantik miymiş neymiş...

O kendini bilmiyor...  
Bilse bana da söylerdi...  
O kimi sevdiğini bilmiyor,  
Bilse ona da söylerdi...  
Sevmeyi de bilmiyor,  
Bilse önce kendini severdi...

Siz bakmayın böyle dediğime...  
Biri var mı, bilmiyorum, ama...  
O kendini biliyor...

Adem Bayar

## Okunası

Sen benim cümle düşüklüğüm,  
Anlam bütünlüğümün bozulması.  
Gece vakti güneş tutulması,  
Güneş bundan habersiz...

Goncası açtıkça büyüyen,  
Göze, ele, kalbe batan dikenim.  
Sen benim fırtınam,  
Yaprak dökenim...

Geceleri bana inat karbondioksit saçan,  
Oksijenimi çalan  
Ceviz ağacım...  
Sen benim iskemlesi kırık darağacım...

Ne çare ki, vazgeçemediğim,  
Hayatım da dahil,  
Hiçbir fiyat biçemediğim...  
Sen benim alnımdaki hayat çizgim...

Sana rağmen, sevdiğim,  
Her şeyine, her haline boyun eğdiğim.  
Sen benim anlamakta  
Ve anlatmakta güçlük çektiğim...

Evet, kalbine kalbimle temas ettiğim.  
O kadar sıcak ki kalbin,  
İnsanın seyre dalası geliyor,  
O da yetmiyor, dokunası...

Sen, benim kendime yazdığım  
Ta Kaalu Bela'dan kabullendiğim yazgım...  
Ne kadar saf ve durusun,  
Ne kadar  
Okunası...

Adem Bayar

## Onlar İçin Dön

Günler gecelere seni soruyor.  
Kapılar sürgülü, mahzun duruyor.  
Sensiz bu odalar yalnız kalıyor.  
Benim için değil, onlar için dön.

Biliyorum hatamı, üzdüm seni.  
Ne desen haklısın, affetme beni.  
Ama sensiz koyma çiçeklerini,  
Benim için değil, onlar için dön.

Her şey benden biliyor gidişini.  
Cezalandırıyor anılar beni.  
Saatler de durmuş, bekliyor seni,  
Benim için değil, onlar için dön.

Bir şans daha verme, istemiyorsan.  
Sen varken o eve dönmem diyorsan,  
Ben vazgeçerim hatıralarımdan,  
Benim için değil, onlar için dön.

Adem Bayar

## **Orada Bir Yerdesin İşte!**

Orada bir yerdesin işte...  
Seni görmek için krizim tutarsa  
Nereye gitmem gerektiğini biliyorum en azından.  
Bari bu kadarına izin ver;  
Uzaklardan da olsa,  
Birkaç saniye için de olsa  
Sana fark ettirmeden seni görebileyim.  
Ne olur kaçıp gitme,  
Uçup gitmesin tek umut g vercinim  
Gönül penceremin pervazından.  
Ne olur, su fani ömrümün kalan sayılı günlerinde  
Umut etmekten bari  mit kesmeyeyim.

Adem Bayar

## Otopsi

Otopsiye gerek yok,  
Teşhisimiz belli;  
Bu aşkın ölüm sebebi  
Kalp yetmezliği.

Çırpındı ellerimde,  
Son nefesini verdi.  
Sevmek için beni  
Senin kalbin yetmedi.

Olsa bile seninki,  
Kestirmem hiçbir kalbi.  
İşine yarar belki  
Yarın sever birini.

Senden istediği  
Fazla şey değildi,  
Ama suçlu kalbimdi,  
Seni sevmemeliydi.

Yapacak şey belli;  
Alacağım kalbimi.  
Öğrensün ya sevmeyi,  
Ya da çekip gitmeyi.

Değerli vaktini  
Almak istemezdi.  
Rahatsız etti seni.  
Af edersin kalbimi.

Sanırım işim bitti.  
Gitmeliyim şimdi.  
Sen unut hemen beni.  
Dinlendir kalbini.

Alkolü, nikotini  
Bırakman gerekli.  
Bir de aşk diyeti,  
Bu kalp sana yeterli.

Adem Bayar

## Öğreti

Sakladım seni içimde.  
Büyüdün, serpildin.  
Üstüne titredim bir ömür.  
Sen solma diye ben ağladım.  
Aşk dedim sana.  
Kimse duymasın istedim,  
Fısıldadım kulağına  
Gizli kaldı adın.  
Düştüm, yaralandım  
Kanım düştü toprağına,  
Kokusunda, renginde  
Akışında seni gördüm.  
Sen olup doğdu güneşim.  
Bir gecede kaç yıldız kayarmış,  
Sende öğrendim.  
Hayat denilen şu yolculukta  
Her yerden kaçışımdın sen,  
Hiç bir yere gidişim.

Adem Bayar

## Önemseyenlere

Zamanın göreceliğini yitirdiği zamanlardı...  
O derece de çekilmezlik ve sıkıcılık kazandığı sıralar...  
Gemilerin yalnızlığa sayısız seferlerinden birinde,  
Nedense,  
Tersanelerin olması gerekenden fazla mesai yaptığıının  
Farkına varmıştı göçmen kuşlar...

Giden gemiler geri dönmüyor olmalıydı...  
Bu durumun tek mantıklı açıklaması buydu...  
Gemileri yakmak... hem de yalnızlığa nazır bir koordinattayken...  
Anlaşılmaz bir tutku olsa gerekti...  
Nitekim, yanmaktan nasibini alamamış gönüller,  
Buna bir anlam veremeyecekti...

Karbon monoksit demekti oysa yanmak, kötüydü yani...  
Canlılığın tehdit aldığı biliniyordu ama,  
Bunu bu kadar hızlandırmak... kimin işine gelirdi?  
Kelebek için bile vahimdi artık durum...  
O ki, ömrü bir günü geçmezdi,  
Tehdidin boyutları onu bile ürkütmüştü...  
Yanmayı seçmek kolaydı belki de,  
Bencillikti...

Adem Bayar

## Özveri

Hayal meyal hatırlıyorum yüzünü.  
Yalandı ilk günkü gibi aklımdasın deyişim.  
Gözlerini unutamam bir tek;  
Deniz mavisiydi gözlerin.  
Hep masmavi düşler kurardım ya,  
Ondan kalmış aklımda.  
Evet, düşlerim vardı bir zamanlar  
Masmavi ve tertemiz.  
Sen kirlettin hepsini  
Ve sen öğrettin bana  
Vazgeçmeyi düş kurmaktan.  
Adına layık değilmişsin be vefasız,  
Aşkıma ihanet ettin.  
Bendim bu aşkı kurutmamak için  
Gözyaşlarıyla sulayan  
Ve hep senin yerine özveride bulunan.

Adem Bayar

## Paye

Anlatabilenlerden olmayı çok isterdim,  
Anlatacak daha az şeyim olurdu yalnızlığa.  
Daha çok yanlış anlaşırdım belki,  
Ama anlaşılamamaktan daha iyi değil mi bu  
İçimdeki benlerle?  
Yapılacak şey belli aslında;  
Ölüm sessizliğine gömmek aşkları  
Ve sağırlaşmak ruhun çılgınlıklarına,  
En kalabalık yerlerde unutmak yalnızlığı  
Ve kayıp ilanını vermemek,  
Bakışlardan kaçırmak gözyaşlarını  
Ve salıvermek sabahın seherine.  
Yolculuklarım alışık yalnızlığıma  
Her ilk ve son seferinde.

Adem Bayar

## Penceremde Hayatım

İncecik bir kar tabakası örtmüş şehrin üstünü.  
Gün ağarırken başlayan kar sağanağı henüz durmuş  
Güneş bulutların arasından sıyrılıp  
Sıcacık gülüşü ile içimizi ısıtmak için  
O bildik telaş ve heyecanıyla çırpınırken.  
Ve kaldırımda ayak izleri...  
Seni düşünmemek için bahane ararken kendime,  
Buğulu cama yazdığım isminin  
Görmeme izin verdiği tek manzara bu,  
Uzun zamandır kayıtsız kaldığım dış dünyaya ait.  
Sensiz evimin duvarlarından öteye geçemiyor hayatım işte...

Adem Bayar

## Saklı

Tekini bulamıyorum kalbimin iki yarısından.  
Engin içerikli yaşanmışlıklar yetmiyor.  
Üzgün kafiyeler karışıyor baş ağrısından.  
Diyor yürek aşka tövbe, anılar terk etmiyor.  
Asır tutsa da vazgeçmiyor sevdasından.

Zen üzdüğünden haberdar, üstelik de pervasız.  
Açar diye bildiğinden kapımızı çalmıyor.  
Şık görüntüsü altında divane gönül devasız.  
Ayık olmasa da yürümek acısını azaltmıyor.

Adem Bayar

## **Sana Ağlayacağım**

Senelerden 2000'di,  
Mevsimlerden ilkbahar.  
Aylardan Nisan'dı,  
Günlerden Pazar.

Takvimde 17  
Rakamı varken,  
Güneş öğle vakti  
Tam tepedeyken

Ben yine bu sahilde  
Yürümekteyken,  
Karşıma birden bire  
Çıkıverdin sen.

O günden bu güne  
Sen sevgilimdin.  
Koskoca bir sene  
Hep benimleydin.

Şimdi yıl 2001'de,  
Yine mevsim ilkbahar,  
Ay yine Nisan'da,  
Gün yine Pazar.

Takvimdeki sayı  
17 yine.  
Vakit yine aynı,  
Güneş tepede.

Ben yine bu sahilde  
Yürümekteyim.  
Her şey aynı, ben ise  
Bu kez, sensizim.

Seni bugün burada  
Görüp sevmiştim.  
Bir yıl sonra burada  
Bugün kaybettim.

Şimdi ben 2000'i  
Unutamam bir daha.  
Her ilkbahar mevsimi  
Hüzünlü artık bana.

Artık Nisan ayını  
Hiç mi hiç sevmiyorum.  
Artık Pazar günleri  
Sahile inmiyorum.

Artık her 17'yi  
Sensiz yaşayacağım.

Artık her öğle vakti  
Sana ağlayacağım.

Adem Bayar

## **Seni Allahımdan Fazla Sevemem**

Senin için çok şey yaparım ama,  
Uğruna canımı feda edemem.  
Ömrümün sonuna dek severim ama,  
Seni Allahımdan fazla sevemem.

Bu kadar üstüme gelme, ne olur,  
Sana aşktan başka bir şey veremem.  
Sana tapamam ben, orda biraz dur.  
Seni Allahımdan fazla sevemem.

Fazla naz aşık usandırır derler,  
Bil ki her sözüne boyun eğemem.  
Ya ben, ya da Rabbin diyorsan eğer,  
Seni Allahımdan fazla sevemem.

Benim için benden değerlisin sen.  
Bundan fazlasını bekleme benden.  
Bir kula kul olmak gelmez elimden,  
Seni Allahımdan fazla sevemem.

Adem Bayar

## Seni Her Düşündüğümde

Yağmur değil, gözyaşım ıslatıyor yüreğimi.  
Halbuki, bu kadar ağlamazdım üzüldüğümde.  
Cam kafese mi koysam aklımın son çeyreğini,  
Çıldırmaıayım diye seni her düşündüğümde?

Tam da Ankara'nın soğuşuna alıştım derken,  
Çektin gittin, kim saracak beni üşüdüğümde?  
Bari bir resmini bana bıraksaydın giderken,  
Çıldırmaıayım diye seni her düşündüğümde.

Seni aradım her gün, sokak sokak, kapı kapı.  
Bazen diz çöktüğüm oldu, hatta süründüğüm de.  
Cepte sakinleştirici iğne ve uyku hapı,  
Çıldırmaıayım diye seni her düşündüğümde.

Anlamıyorum, hatam ne, Ankara'da olmak mı?  
Yoksa hep böyle mi olur aşka düşüldüğünde?  
Hiç uyanmasam mı acaba, çözüm uyumak mı,  
Çıldırmaıayım diye seni her düşündüğümde?

Yalnızlığın limanına son kez demirliyorum.  
Yaşadığım da yalan, neşeli görüldüğüm de.  
Geceleri kendimi ranzama zincirliyorum,  
Çıldırmaıayım diye seni her düşündüğümde.

Adem Bayar

## Seni Sende Beklemek

Bir damla yağmurun diğerine değdiği gün,  
Desen ki, ancak o gün kavuşuruz senle  
Ve bilsem ki, o güne dek son bulacak ömrüm,  
Yine de bıkmadan beklerim seni, özlemle.

Nasıl ki her gece yıldızlar gökte bekler,  
Nasıl ki ay gece, güneş gündüz nöbetler,  
Ve nasıl ki mevsimler yorulmadan değişir,  
Sıramı bekler gibi beklerim seni ben de.

Geçen gece gökyüzü bulutsuz ve berraktı.  
Sabaha dek bir çift göz sen diye göğe baktı.  
Ve onlarca yıldız kayıp, sonsuzluğa aktı.  
O yıldızlara bakıp dilek tuttun mu sen de?

Burda şafak atsın diyedir bütün dilekler.  
Gurbette oğul vatan, sıra da oğul bekler.  
Ve sevenin duası gücümüze güç ekler.  
Bilirim aklın bendedir, sen söylemesen de.

Aklın bende kalmasın, rahat uyu, korkmadan.  
Milletim özgürdür ve emniyettedir vatan.  
Ve bil ki, bekliyorum ben gözümü kırpmadan.  
Saadetim de sende, felaketim de sende.

Adem Bayar

## Senin İçin

İnceden bir yağmur yağıyordu.  
Yürüyordum.  
Yüreğim ıslaktı.  
Üşüyordum,  
İliklerime kadar ürperiyordum.  
Yüreğim çıplaktı.  
Geceydi.  
Korkuyordum.  
Karanlıktı,  
Yalnızlıktı, ıssızlıktı.  
Ağlıyordum.  
Gözlerim ıslaktı.  
Özlüyordum  
Ankara'yı, İstanbul'u, Ordu'yu.  
Uzaktı.  
Hepsi benden çok uzaktı.  
En çok da ben  
Uzaktım kendimden.  
Yabancıydım.  
Buralarda yeniydim.  
Alışmak zordu,  
Zaman alıyordu.  
Geceyken, gündüzken  
Ve her seferinde  
Aklımda bambaşka şeyler vardı.  
Buralar değil ama,  
Belki oralar,  
Belki ailem,  
Belki dostlar,  
Belki sen...  
Bilmiyordum.  
Anlamak zordu.  
Emin olmak,  
Kesin hüküm vermek  
Oldukça zordu.  
Bekliyordum.  
Bitmesini, bu çilenin.  
Sahi, bunca çile,  
Bütün bu çaba ne için?  
Kim için?  
Biliyorum;  
Sevdiklerim için.  
En çok da  
Beni sevmiyor olsan da  
Senin için...

Adem Bayar

## Serbest Kürsü

Sınıfta kalmış bir sınıfsal anlayışın  
En eski geleneklerinin devamına,  
Realizme, septisizme, pragmatizme  
Bütün izmlere, kısaca,  
Ehl-i insafın baş kaldırısıdır bu...  
Sorgulu sualli ama adabı ile  
Topluluk bilincinin sınandığı bir yaşam tarzı...

Katılımcı çoğunluğun ayrılıkçılığa,  
Üretkenliğin çığırkanlığa,  
Ruh-ı mücerredin kafataşçılığa  
Şonsuza dek galip geldiği yerdir burası...  
Üstten aşağı; serbest kürsü...

Adem Bayar

## Sevgililer Günü Üzerine

Bir sevgililer gününü daha layıkıyla idrak edememenin şoursuzluğu içinde,  
Yalnızlıkla olan ilişkimin adını koymak niyetindeydim.  
Karşılıksız sevmenin huzursuzluğu içimde,  
Bense ezeli ve ebedi bir aşk diyetindeydim.  
Birkaç kez başlayıp tamamına erdiremediğimiz şeyi  
Nihayet baki kılmak fırsatını yakalamıştım.  
Gün biterken ve sevgililer karşılarken geceyi,  
Kapıdan sessizce girip onu uyandırmamaya çalıştım.  
Ama o uyumamıştı -ki uyuduğu da pek olmazdı.

Dedim ki yalnızlığa; bak,  
Benim hediye verebileceğim tek sevgilim sensin.  
Ve sana verebileceğim tek hediye de benim.  
Kendimi verdim sevgililer gününde hediye niyetine,  
Sevgilim dediğim yalnızlığa, ama almadı.  
İsrar ettim, yalvardım, nafile.  
Seni hiç rahatsız etmem,  
Varlığımın farkında bile olmazsın çoğu kez, dediysem de,  
Dinletemedim.  
Demek ki, arada bir karşılaştığımızda  
Ne kadar bıktırmışsam onu,  
Ne kadar soğutmuşsam kendimden,  
Kabul etmedi beni ve kovdu.

İşte böyle,  
Dün gece yalnızlıktan bile kovulma becerisini gösterdim.  
Ne tuhaf bir ben yaşıyorsa bu bedende,  
Yalnızlığa bile pes dedirttim.  
Korkarım yakında kendimden bile kovulacağım.  
Zaten kimsesizlik olgusu yalnızlık duygusuna  
Galip gelmiş bende.  
Yalnız olmak  
Yalnızlıkta mevcut olan kişiliğe sahip olmaktır.  
Oysa benim yalnızlık da dahil kimsem yok.  
Neyim var ki, ben de emin değilim.  
Kişilik bunalımım var belki de, kim bilir.  
Ya da, bilmek neyi değiştirir?  
Bir şeyler değişse de, neye yarar?

Adem Bayar

## Sevgilim Yetmez mi?

Sadece bir şeyden emin olmak istiyorum;  
Ben senin için tam olarak neyi ifade ediyorum?  
Benimle olmaktan gerçekten mutlusun, biliyorum.  
Peki ya, seni benimle birlikte görmelerinden?

Telefonuna numaramı hangi adla kaydettin;  
Bi'tanem, aşkım, hayatım, canım ya da sevgilim?  
Kendimi senin yanında nasıl hissetmeliyim?  
Sana ait olmayı mı sahip olmayı mı seçmeliyim?

Eğer bu iki kelime birbirinden bu kadar farklıysa  
Ve senin için sana ait olmam bu kadar anlamlıysa,  
Varsın sana ait olmak düşün benim de payıma.  
Ben razıyım sonuna dek sana ait olmaya.

Sen benim her şeyimsin ve sen benim sahibimsin.  
Ben senin her şeyinim ve ben sana aitim.  
Gel bu saçmalıklara bir an önce son verelim.  
Sevgilim desek birbirimize, yetmez mi sevgilim?

Adem Bayar

## Sevmiyorum Demişsin

Demek ki unutmuşsun  
Seni çok sevdiğimi.  
Demek ki unutmuşsun  
Hep sana geldiğimi.

Tanımamışım seni,  
İhanet edermişsin.  
Paralar tükendi mi,  
Bırakıp gidermişsin.

Senin derdin paraymış,  
Gözün hep yükseklerde.  
Seni sevmek hataymış.  
O büyük sevgin nerde?

Hiç kimseyi sevemez,  
Aşk nedir bilmezmişsin.  
Paradan vazgeçemez,  
Hesapsız gülmezmişsin.

Ben gelmeden gitmişsin.  
Sen parayı seğmişsin.  
Beni sevememişsin.  
Sevmek istememişsin.

Hayatında ilk defa  
Doğruyu söylemişsin.  
Beni hiç sevmemiştin,  
Sevmiyorum demişsin.

Adem Bayar

## Sirayet

Zoraki kalabalıklara döndüm,  
Gidemeyen hiçbir yere.  
İçinde çok şey taşıyan, ama kötücül şeyler çoğunlukla.  
Birbirinin varlığını çekemeyen,  
Bir arada durmaktan aciz.  
Öyle azımsanmayacak bir yoğunlukla  
Bağlanıp çözülen bir kördüğüm.  
Gitmek isteseydim hemen  
Bakabildiğim en ötelere,  
Kendime sormazdım hesabını  
Uykuda değilken gördüğüm  
Yanılsamalarımın.  
Bel bağlasaydım elde olmayan bitmelere,  
Karıştırdım kendi kalabalığıma,  
Tek başıma kurardım sayısız yalnız biz.

Adem Bayar

## Sivrilmifş Günler

Metalik bir tadı var soluduğum havanın.  
Duvarıda asılı duran takvimin yüzü asık.  
Genliğimi öğütmeye başlayan tavanın  
Uçları Sivri, ortası okecek gibi, basık.

Dünyanın tüm saatleri zihnimde gınlar.  
Bir ben miyim zamana prangalı?  
Đn ölecek bugün doğmuş yarınlar.  
Ölümün yok oluştan bir farkı olmalı.

Dejavular kemirir ömür sermayemi.  
Batan her gün doğar öncekinden farksız.  
Bela zamanında yaktığım gemi  
Alemlere taşır beni uçsuz bucaksız.

Bir olup düşer ardıma akrep ile yelkovan.  
Üst üste geldikleri an infaz vaktimdir.  
Uykudayken üstüne komutlar yağan  
Gece nöbetlerine sarılmış kalbimdir.

Bitmez diyemem, bitmeye mahkumdur eşya.  
Fark etmeden zamanı bile öldürürüz.  
Tam karşımda geçmek bilmez iki ay var ya,  
Birer ömre bedel burda her gece, gündüz.

Yeterse mrm, döneceğim beni bekleyenlere.  
Yeni bekleyişler bekliyor olacak beni.  
Dağlarda pusulanmış bir askeri zirve  
Ufka düşürmeyecek şekilde siletimi.

Burada aldığın notlar hayat kurtarıyor.  
Not aldığın hayatlırsa şehitlere ait.  
Her şey, istisnasız, bitmekle başlıyor.  
Hayat ve ölüm birbirinden müstenid.

Adem Bayar

## **Son Randevu**

Bu son seferdir hayallerimi ertelediğim.  
Bir daha randevulaşmayacağım yalnızlığın türevleriyle.  
İçimdeki şehirlerden biridir Ankara, gitmek için geldiğim,  
İçinde sevdiklerimin yaşadığı betondan evleriyle.  
Hasret yangınıdır bağrımda beslediğim,  
Her rüzgarda kah titreyen, kah büyüyen alevleriyle.

Adem Bayar

## Suçlu Şair

'Yaz' dedi, yazdım, hakim bey.  
O da benim kadar sorumlu  
Bu görüntü ve ses kirliliğinden.  
O yokken ben var mıydım,  
Hatırlamam bile.  
Varsam, Şu an huzurdaysam,  
O da yanımda demektir.  
Beni görüp de onu grememeniz ne tuhaf!  
Halbuki, bu soruların muhatabı  
Bensem o, değilsem değil.  
Evet, biraz asidir Őiirlerim.  
evet, düŐüncede de olsa  
Dünyayı yakıp yeni bir dünya düzeni kurmak istedim.  
Hiç kimsenin parasının olmadığı  
Ama herkesin ölene dek zengin yaşadığı,  
Kendi iÇinde, kendi ihtiyacı kadar çalıŐtığı,  
Kendi tüketimini  
Kendi üretimiyle birebir karŐıladığı bir dünyayı  
Hayalimde de olsa, kurdum.  
Őimdiki kapital, emek ve adalet düzeninde  
Bu yaptığım suç sayıldığına göre,  
Sululuğum Őiirlerimle sabit.  
Ben Marx'ı okumadım, ama çok Marxist gördüm.  
Onların göremeyecekleri kadar masumum.

Dediklerime inanın, hakim bey;  
Mısraları ıslatan Şey  
AŞk değil, ayrılık.  
İkisi de birbirini doğurur ama,  
Dökülen gözyaŐının da,  
Kanın da her zaman haklı olması gerekmez.  
Beklediğim ölümdür artık,  
Ertelenmez, gecikmez.

Adem Bayar

## Şairden, Şairlere

Bir şair öldü demişler,  
İlgilenmemişsin.  
Sebebini bile merak etmemişsin.  
Ya da sormayı lütfetmemişsin.  
Sana soranlara da  
Şiir zehirlenmesidir, demişsin.

Başka bir şairi ağlarken görmüş,  
Gülüp geçmişsin yanından.  
Görmezden gelmiş ya da  
Başını başka yöne çevirmişsin.  
Vicdanın bile sızlamamış yaptığından.  
Gözüne şiir kaçmıştır da, ondan  
İslanmıştır kirpikleri, diye düşünmüşsün.

Bir başkasını yadırgamışsin  
Kendi kendine gülüyor diye.  
Hep yaptığın gibi, yine  
Erkenden ve insafsızca yargılamışsin.  
Şözüm ona şair sarrafıymışsin.  
Ömründe ilk kez, belki de  
Bir şairi anlamayı başarmışsin,  
Onu da yanlış anlamışsin.

İki şairin düğününe davet edilmişsin  
Her nasılsa.  
Koşa koşa gitmişsin.  
Önyargılarınınla şahitlik yapmışsin nikahlarında.  
Aynı anda iki şairin, sanki sözleşmişçesine  
Sanki sana inat beyanda bulunmalarına  
Şahitlik edişine içerlemişsin en çok da.  
Öracıkta terk edecekmişsin neredeyse  
İhanetlerine alışık olmadığın duyularını.

Kaf Dağı'nın ardında bir yerlerde meskunmuş  
Şair takımı, senin bildiğin.  
Bu dünya onlar için fazla gerçekmiş.  
Kuralsız yaşamayı meşru kılmak için konmuş  
Bütün kurallar.  
Şairler bu dünyaya ait değilmiş.  
Hayal meyal hatırladığın bir şiirde geçiyormuş  
Şairlerin aç, susuz, oksijensiz kalabildikleri  
Ama şiirsiz bir dünya düşleyemedikleri.  
Şiirlerinse tertemiz, kirletilmemiş  
Zeminlerde ancak yaşayabildikleri.

İlk bakışta anlamsız gelmiş sana.  
Altı üstü bir şiir işte, demişsin.  
Yaşam belirtisi beklemek abesle iştigalmiş  
Alt alta sıralanmış birkaç satırdan.  
Bu durum, eşyanın tabiatına aykırıymış.  
Ama, bu çelişkiye düşmen bile,

Faklı kılmaya yetiyor seni, insanlardan.  
Her şey bir yana,  
Çevrendeki isimsiz şairleri  
Geç de olsa, fark edebilenlerdensin.

Adem Bayar

## Şiir Bitmez

Bir gönöl yarası borcun var bana...  
Alacağım olsun...  
Almayacağım.  
Varsın gönlüm sende,  
Yaran bende dursun.  
Bu yara yeter ona da, bana da...  
Bir daha hiçbir yalan söyleyemez bana  
Hiçbir yalancı, hiçbir yalan aşka dair...  
Gönlüm şifa bulmaz artık,  
İflah olmaz bu şair...

Bir şiirlik mutluluğu çok gördün yar bana...  
Alacağın olsun...  
Yazmayacağım  
Ben de, senle başlayıp biten tek bir satır.  
Daha ilk cümlemde sen varsın,  
Artık bitmek bilmez bu şiir...

Adem Bayar

## Şiir Üstüne

Bunun üstüne bir şiir yazılır.  
Okunmaz belki, ama yazılır yine de.  
Zaten şiir içini dökmekten başak nedir ki?  
Okuyan seni anlasa şiiri anlamaz,  
Şiiri anlasa seni...  
Beklentisiz yazılır o yüzden.  
Eline ne geçerse, aklından ne geçerse...  
Çok uzun da olabilir, bir çizikten ibaret de.  
İnsan bir çizikten ne anlar ki?  
Bomboş bir kağıdın öylesine bir yerine atılmış  
Bir çizikten ne anlam çıkar ki?  
Ben şimdi sayfalar dolusu yazsam, ne çıkar ki?  
Bunun üstüne şiir yazılmaz.  
Bir boş seda yankılanır boşlukta.  
Sen beni bilmezsin,  
Bilirsin hüküm süren beni, bendeki başıboşlukta.  
Tamam, yeterince anlaşılmaz kıldık anlatmak istediğimizi.  
Anlatmak istemediklerimiz akarken gözlerimizden,  
Bakarken içimizden yansıyan aynalar  
Her seherin söndüğü loşlukta,  
Yazılmamış şiirler ıslanır usul usul.  
Neyi, niçin bekler insan?  
Ya yazıp öldürmeli şiiri,  
Ya mezara götürmelidir.  
Ya açmalıdır üstünü gecenin,  
Ya aydınlığa gömülmelidir...

Adem Bayar

## Şiirin Bittiği Yer

Bu gece uyumayacağım, anneme inat.  
Düş görmek değil midir uyumaktan murat?  
Benim düşlerim mi kaldı, satıldılar haraç mezat.  
Sen hala hayalimsin, uyutmaz beni bu tezat.

Gerçek olmayacak hayali niye görürüm, bilmem.  
Büyük bir cesarettir hala hayal kurabilmem.  
Yakındır gerçeklerden sınır dışı edilmem.  
Senin sınırlarına ilticadır tek çarem.

Lakin sen de fazla gerçeksin, hatta belki gerçek üstü.  
Kalbin sanki Kaf Dağları'nın ardındaki Anka'nın sırça köşkü.  
Sanma ki çocukluğum masal dinlemekle geçti.  
Bildiğim tüm masallar senin kanadından düştü.

Bu geceyi uykusuz geçirmeme değer mi ki masallar?  
Ne ben masaldan anlarım, ne masallar beni anlar.  
Zaten yalan-gerçek, ölüm-hayat, siyah-beyaz; bütün bunlar,  
Ağlayan bir çocuğu avuttukları kadar yasallar.

Bana kalsa ömür boyu razıyım uyumasam.  
Ne çare ki, güneş uyuya kalır, ben kalkıp uyandırmasam.  
Nedense her ne zaman yeni bir şiire başlasam,  
Ya anlatmakla bitiremem, ya bittiğini anlatamam...

Adem Bayar

## Tam Vaktidir

Her gece bir Yıldız asılır kendi kuyruğundan.  
Kuyruksuz yıldızlar aydınlatır geceyi.  
Sen benim yıldızımsın, kuyruğun eyle beni.  
Kayacaksak beraber, kalacaksak beraber,  
Asılacaksak da beraber olalım.  
Bir gün öleceksek beraber ölelim.

Evrende tüm yıldızlar söndüğü zaman,  
Gecenin karanlığında gece olduğu zaman,  
Son serçe yavrusu da öldüğü zaman,  
Bildiklerini unutmanın tam vaktidir.

İnsanoğlu son sırrı da çözdüğü zaman,  
Yalnızlığın atlasını çizdiği zaman,  
Nefsini de böbreğinden süzdüğü zaman,  
Aynı dili konuşmanın tam vaktidir.

Son güneşin son atomu yandığı zaman,  
Ölümler uykudan uyandığı zaman,  
Son gözyaşı damlası da donduğu zaman,  
Dualarda buluşmanın tam vaktidir.

Son doğa kanunu bozulduğu an,  
Son bebeğin sicili yazıldığı an,  
Şeytanın da mezarı kazıldığı an,  
Gerçekleri susmanın tam vaktidir.

Neylesin kalem kağıt, susmazsa insan.  
Susmak ne büyük nimettir, değerini anlasan.  
Bedenin konuşacak, sen dilinle sussan,  
O an, o büyük duruşmanın tam vaktidir.

Belki de bu son şiirin olacak, Adem.  
Ölüm denen uyanış başlayacak aniden.  
Sen hazırlan şimdiden;

Ezelin evveline,  
Ebedin ahirine,  
Zamanın sahibine  
Son defa kavuşmanın tam vaktidir.

Sılanın gurbetinden,  
Aldanmanın zehrinden,  
Mananın zahirinden  
Firaka kavuşmanın tam vaktidir...

Adem Bayar

## **Tüm Deniz'lere**

Düşünce... dile gelir gurbet ele düşünce.  
El verir... namüsaıt şartlar el verir.  
Nihayet... her acı bir gün bulur nihayet.  
İpince... bir sızıdır derinde ipince.  
Zihayat... her şeye rağmen sürer zihayat.

Yağmuru... aratır güneş, güneş yağmuru.  
Üç aydır... gece gündüz, geçen üç aydır.  
Cinayet... her gece gördüğüm cinayet.  
El oğlu... yasımı tutmaz el oğlu.  
Lezzet... kan dökmekte bulur lezzet.

Adem Bayar

## Uzaktardan

Uzaktasın, yalnızım sensiz.  
Uzaktayım, yalnız mısın bensiz?  
Her gün yürüdüğüm bu sahildesin.  
Dalgalar vuruyor seni kıyılara  
Köpük köpük...

Güneş batmak istemiyor  
Son çırpınışları bulutları delerken.  
Ben sana seni anlatan bir şiiri daha yazamıyorum,  
Bana beni hatırlatan kanat çırpışlara takılıp giderken...  
Seni kime anlatsam,  
Seni kime benzetsem,  
Kime şikayet etsem, bilemiyorum.  
Korkma, yazmıyorum adını bitmeyen mısralarımda  
Kopuk kopuk...

Adem Bayar

## Üç Aşk Öncesinde Olsaydık

Yüreğimin ıssızlığına çağıramam seni, gel diyemem.  
Tereddüdüm sana kusur atfetmek olarak anlaşılmasın.  
Yaşını sormaya cesaret ederim ama benimkini söyleyemem.  
Sen benim üç aşk önceki yaşımdasın.  
Üç aşk önce mi? Kuşkusuz, daha az kirlenmişti ellerim.  
O çocuk aklıma nereden gelmişti sevmek,  
Ya da ne zamandan beri dokunanın elini kirletiyordu aşk,  
İnan ki bilmiyorum.  
Şimdi sana gel diyebilmeyi çok isterdim.  
Kirlenmeyeceklerini bilsem, uzat ellerini derdim.

Adem Bayar

## Vakit, Hüzün

Vakit gece yarısı, hüznü on gece.  
Ağlamışım, gözlerim nemlenmiş.  
Yüreğimde hasret iyice demlenmiş.  
Taşınıyorum yalnızlıktan, bu son gece.

Vakit sabaha karşı, hüzne yirmi var.  
Titriyorum, belki de korkudan.  
Hala ne yardan haber var, ne uykudan.  
Can çıkmadan bedenden, çıkar gelir mi yar?

Vakit çoktan beridir hüzne demirli.  
Uğraşlarım, gözyaşlarım faydasız artık.  
Hüzün limanına ne zaman varmıştık?  
Ne kadar oldu kendimi hüzne gömeli?

Vakit gitme vaktidir, yolcu yoluna.  
Üzülmesinler fazla bekleyenlerim.  
Tüm bekleyişlerin bittiği yerdeyim.  
Dünya malı gerekmez Ademoğlu'na.

Adem Bayar

## **Whenever I Start to Cry**

Whenever I start to cry,  
To my tears rain'll accompany.  
Just as the tears dropp on my heart,  
Clouds pour a drizzle until they dry.

Anymore, all the names I hate  
Of flowers, mountains and water supplies.  
I'm sorry, I regret, knowing it's too late,  
The truth may last, but true love dies.

It seems I'll never get used to  
Sleeping at nights without you.  
All I want you is coming back to me  
So my tears won't become into a sea.

Anymore, all the names I hate  
Of flowers, mountains and water supplies.  
I'm sorry, I regret, knowing it's too late,  
The truth may last, but true love dies.

Adem Bayar

## **Yakındır Beni Kaybedişin**

Ne güzel ya...  
Beş parasızım, yapayalnızım,  
Dibine kadar mutsuz, sonuna kadar umutsuzum.  
Sesim kısık, bağrım yanık, yalınayak, baş açık.  
Dört sene değil, ömür boyu sürse de bu ilişki,  
Olmuyor işte.  
Ankara ve ben, ne yaman gelişki.  
Ayrılacağız bu gidişle.  
Ben kaçtıkça laneti üstüme geliyor bu şehrin.  
Anlasana Ankara, çekilmiyor kahrın.  
Yakındır bir şafak vakti  
Hayallerimi gömüp  
Umutlarımı yakıp  
Sevdiklerimi unutup  
Seni terk edişim.  
Yakındır beni kaybedişin...

Adem Bayar

## Yalan Dünya Fani

Ellerimde iki parça hayal kırıntısı,  
Gözlerimde iki damla hüznü gözyaşı.  
Dikkatli bak gözlerime, yalvarmak var mı hiç?  
Kulak ver de sözlerime, dinle, aşk var mı hiç?

Her şey gibi aşkların da bir ömrü olurmuş.  
Ömrü olan her şey bir gün elbet son bulurmuş.  
Ve sen bana git diyorsun, demek bu aşk bitti.  
Ve sen beni sevmiyorsun, hiç sevmemiştin ki.

Aşk dediğin böyle olmaz, bırak sevme beni.  
Bu güzellik sende kalmaz, zaman yıkar seni.  
Hani on yıl önceleri, eski günler hani?  
Şu gördüğün her şey fani, yalan dünya fani.

Adem Bayar

## Yalnızlığa Yazıyorum

Yalnızlığa yazıyorum...  
Almayın üstünüze  
Sevdiğimi, sevdiğini sandıklarım...  
Ki, bu vesileyle andıklarım  
Kim bilir kaçınıcı kez mezkûr  
Anlatılamayanlar âlemimde...  
Ya da kaçınıcı aks-i sedası bu  
Eski düşüşlerimin  
Kırpiklerimden boynuma...  
Yalnız değilim artık...  
Yalnızlığı alıyorum her gece koynuma...  
Yastığıma saç tellerini  
Banyoma kırpiklerinden birkaç tutam bırakanlar...  
Hiçbiri öldüremedi beni...  
Saç tellerinizden asamadım kendimi...  
Ya da kırpiklerinizi saplayamadım kalbime...  
Atamadım kendimi Afyon Kalesi'nden,  
Atakule'nin tepesinden  
Ya da boğaz köprüsünden...  
Sevemedim bu dünyayı  
Hayat filmimin tam orta yerinde çıkıp gidecek kadar...  
Tam orta yerinden okumaya başlamak gibi bir kitabı,  
Birin hayatinin orta yerinden geçip gitmek...  
Bembeyaz bir kâğıda başlanan karakalem,  
Silgi kullanmadan çizilen resim gibi, âşık olmak...  
Çok mu şey istemişim onlardan...  
Bir kara kalem,  
Bir beyaz kâğıt...  
Şimdi dünyanın tüm dillerinden  
Kalbimin yaktığı bu ağıt,  
Bir yalnızın yalnızlar kalabalığına hitabı...  
Hala vaktiniz var,  
Sevmediğinizi kabullenmek  
Ve haykırmak için...  
Kırletmeden daha fazla aşkın ellerini,  
Susun artık sevdiğini söyleyen yalancılar...  
Aşk daha fazla ağlatmayın...  
Yalnızlığa yeni kalabalıklar katmayın...

Gurbet okulumun ilk yılları...  
Neredesiniz?  
Altında oturulacak kadar büyümemişken henüz çam ağaçları  
Ve bu yüzden bir sevgilim yokken...  
Evet... Hiçbiriniz  
Kendi Adem'lerinizden beni görmeye fırsat bulamamışken...  
Yani ben benken, başka Adem'lere benzememişken...  
Ne kadar da güzeldi her şey...  
Size yazıyorum, hey!  
Hiçbiriniz  
Beni kendiniz kadar sevmediniz...

Adem Bayar

## Yalnızlığımı Paylaşmıyor Kaldırımlar

Yalnızlığımı paylaşmıyor kaldırımlar.  
Yürüdükçe daha da yalnızlaşıyorum.  
Ne gerçek olan bir hayalim var,  
Ne de anılarla iyi anlaşıyorum.  
Biter mi bir gün gidilecek yollar?  
Yoksa ben boşa mı uğraşıyorum?  
Baştan sona yürüsem yalnızlığımı, ne çıkar...  
Yine yalnızlığa ulaşıyorum.  
Her şeye rağmen direniyor umutlar.  
Her sonla yeni baştan başlıyorum.  
Başkalarının koyduğu şu yasaklar,  
Ah onlar da olmasaydı, diyorum.  
Kuralsız, yasaksız yaşamlar,  
Birbirini kesmeyen doğrular arıyorum,  
Yoklar,  
Bulamıyorum.

Sebepsiz, çıkarsız sevmiyor dostlar.  
Bu nasıl bir sevmektir, anlamıyorum.  
Ya habersizce vuruyorlar,  
Ya da ben vurulmayı zamanlamıyorum.  
Karanlıkta ve sessizlikte avlanıyorlar.  
Belki de bu yüzden, ikisinden de çok korkuyorum.  
Korkularımdan emin olabileceğim dünyalar,  
Birbirine küsmeyen dostlar arıyorum,  
Belki de var,  
Ama ben bulamıyorum.

Adem Bayar

## **Yanmaya Devam**

Beyaz ne de güzel yakışıyor zalime.  
Gözlerinde erimekle bitmeyecek cezam.  
Yasaklamam gerek onun adını dilime.  
Yangınlar sönmeyecek, yanmaya devam.

Beyaz ne de güzel yakışıyor zalime.  
Varlığı da yokluğu da olmuyor devam.  
Yar anlamaz derdimi bakıp da şu halime  
Yandığımı görmeyecek, yanmaya devam.

Beyaz ne de güzel yakışıyor zalime.  
Varsın infazımla sonuçlansın davam.  
Biliyorum, ağlamakla bir şey geçmez elime.  
Yangınlar sönmeyecek, yanmaya devam.

Beyaz ne de güzel yakışıyor zalime.  
O yoksa yanımda, yalnızmışım, ne gam.  
Beyazdan başka rengin aksi düşmez kalbime,  
Yangınlar sönmeyecek, yanmaya devam.

Beyaz giyer zalim, Adem'e nispet eder,  
Adem beyazın saflığına hürmet eder.  
Aşk sonsuzdur, sanma ki söz burda biter.  
Yangınlar sönmeyecek, yanmaya devam.

Adem Bayar

## **Yar, ah Yar!**

Yar...  
Hiçbir zaman istemedim senden ayrılmayı.  
Hiç göze alamadım yalnız kalmayı.  
Ben başlatmıştım, ama sen bitirdin...

Ah yar...  
Keşke bağlanmasaydım bu kadar sana.  
Keşke ümit vermeseydin aşktan yana.  
Tam aşkı tatmıştım ki, sen bitirdin...

Rüzgar...  
Hep böyle soğuk muydun ve hep hüznün dolu?  
Sen söyle, neden mutsuz aşkların sonu?  
Sonu yok sanmıştım, ayrılık varmış...

Bahar...  
Git, gelme bir daha onun anısıyla.  
İlk ve son kışım bu geçen aşk acısıyla.  
Aşk bir güneşmiş, bir gün batarmış...

Kar...  
Yağ durmadan gönlüme, hiç ısınmasın.  
Doldur her yanını, aşka yer kalmasın.  
Dondur onu, bir daha aşık olmasın...

Kader...  
Bilirim, en doğrusu seni kabullenmektir.  
İster huzur ver bana, ister acı çektir.  
Döndür onu yeter; ziyanı yok, bana yar  
Olmasın...

Adem Bayar

## Yasaklı

Kötü alışkanlıklarımın en güzelisin sen.  
Nefes almayı unuttuğum an,  
Bil ki senden o zaman vazgeçeceğim.  
Hiçbir şey senin kadar uzak değilken,  
Kalbimdeki en derin yaradır senden kalan.  
Yine söylüyorum, hep söyleyeceğim;  
Sessiz sedasız çekmektir acıları aslolan  
Ve habersizce sevmek.  
Bir bilen varken, ikinciye ne gerek?

Adem Bayar

## Yaz Şiiri

Yaz  
şiiiri...  
İstersen şairi  
Tenkidden çekinme...  
Mevsimini bekle  
Ya da dök içini hemen şimdi...  
Az  
şiiiri,  
Az da şairi anlasan kafi...  
Çok şey değil, yeter ki,  
İz bırak ardında anladığına dair...  
İz,  
Ki,  
Boşa dil dökmedi şair,  
Boşa açmadı bunca şiir...  
Öz  
Şiiri,  
Yaban değil...  
Değil gerçek, yalan değil...  
Okuyunca aklında kalan değil,  
Akıp giden yeter sana...

Adem Bayar

## **Yine Sensiz Kederliyim**

Yine sensiz kederliyim bu gece.  
Gözyaşımı siliyorum gizlice.  
Boş sokakta dolaşırım delice.  
Hasret yakar yüreğimi sinsice.

İnan ki, ben seni hiç aldatmadım.  
Sen beni unuttun, ben unutmadım.  
Seni yüreğimden söküp atmadım.  
Ağladım, ama seni ağlatmadım.

Seni unutmaya çalışacağım.  
Zor olsa da bile, alışacağım.  
Senin hasretinle savaşıacağım.  
Yepyeni günlere kavuşacağım.

Adem Bayar

## Yok Sevda

Nerde bir sen görsem,  
Aklıma geliyorsun.  
Aklıma gelmen ışık,  
Akımdan çıkmansa  
Günde yalnızca iki kez doğruyu gösteren  
Bir saat hızıyla gerçekleşiyor.  
Ne yapacağım, bilmiyorum.  
Seni dün de özlüyordum,  
Geçen yıl da,  
Çocukluğumda da,  
Kundaktayken de,  
Hatta ikimiz de daha doğmamışken  
Ve hatta varoluştan önce de.

Korkarım ki, sen hiç var olmayacaksın.  
Çünkü ancak olmayan bir varlık  
Bu kadar sevinebilir.

Ve eminim ki, günün birinde var olursan  
Bu sevda biter.

Ve ben, bir anda,  
Kendimi anlatabilir halde  
Bulurum kendimi...

Adem Bayar